

บทที่ 3

กระบวนการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในวรรณกรรม

ความสะเทือนใจในเหตุการณ์ล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้เกิดวรรณกรรมมากมายทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ฯลฯ ซึ่งถ่ายทอดออกมาในรูปแบบที่ประจำวันนวนิยาย สารคดี บทความ บทละคร แม้จะมีรูปแบบที่หลากหลาย แต่วรรณกรรมเหล่านี้ต่างกล่าวถึงประเด็นหนึ่งซึ่งใกล้เคียงกันคือ ความทุกข์ทรมานอย่างถึงที่สุดทั้งทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากสภาพค่ายกักกันซึ่งรายล้อมไปด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย ความสกปรกน่าขยะแขยง รวมทั้งการทำทารุณกรรมต่าง ๆ อย่างที่ไม่มีใครจะเชื่อว่าความป่าเถื่อนเช่นนี้จะเกิดจากน้ำมือมนุษย์ด้วยกันเอง เหตุผลหลักแห่งการประกอบอาชญากรรมนองเลือดครั้งนี้คือ อคติในความแตกต่างของเชื้อชาติ ซึ่งเป็นการละเมิดปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์คนหนึ่งมิได้หมายถึงการมีลมหายใจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการยอมรับศักดิ์ศรีประจำตัว และสิทธิซึ่งเสมอกันอันเป็นรากฐานแห่งเสรีภาพเพื่อความสงบสุขของสังคม โดยไม่มีการจำแนกความแตกต่างในเรื่องใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนด เชื้อชาติ ทรัพย์สิน สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความเห็นทางการเมืองหรือสถานะอื่นใดก็ตาม (“Human Rights 50th Anniversary/Universal Declaration.” 1998. [Online]. Available: [http:// www.org/ rights/ 50/ deota. html](http://www.org/rights/50/deota.html))

ความทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างที่สุดซึ่งตัวละครได้รับคือความทุกข์ทรมานที่เกิดจากการล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน ตัวละครถูกคุกคามทางร่างกายและได้รับการบีบคั้นทางจิตใจ

3.1 การคุกคามทางด้านร่างกาย

การคุกคามทางร่างกายในที่นี้หมายถึงการทำให้ร่างกายเกิดการบาดเจ็บ ทรมานหรือผิดปกติในรูปแบบต่างๆ อาทิ การทำร้ายร่างกาย การล่วงละเมิดทางเพศ การสังหาร และการขาดปัจจัยที่เพียงพอต่อความต้องการ เช่น ขาดอาหาร ขาดเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่อและไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง สภาพสถานที่กักกันแออัดสกปรก ทั้งยังรวมถึงการให้ทำงานอย่างหนักจนเกินร่างกายของคนปกติจะรับได้

3.1.1 การทำร้ายร่างกายโดยเจ้าหน้าที่ค่ายกักกัน

การทำร้ายร่างกาย การทุบตีหรือเมียนถือเป็นเหตุการณ์ปกติที่ปรากฏในวรรณกรรมแทบทุกเรื่องซึ่งเล่าถึงชีวิตในค่ายกักกันราวกับเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน การถูกทำร้ายอาจเกิดขึ้นโดยไม่มีสาเหตุหรือเพียงเพราะสาเหตุเล็กน้อยเท่านั้น และไม่เลือกเวลาหรือสถานที่

ในขณะที่เกอร์ดา ไคลน์จาก *All But My Life* กำลังเปลือยกายอาบน้ำอยู่โดยไม่ทันระวังตัว ผู้อำนวยการโรงงานก็ได้แอบย่องเข้ามาแล้วกระแทกหมัดเข้าไปที่ใบหน้าของหญิงสาวคนหนึ่ง สาเหตุของการทำร้ายร่างกายในครั้งนี้เป็นปริศนาและไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นแม้ในห้องอาบน้ำซึ่งเป็นสถานที่ให้ความสุขเพียงไม่กี่แห่งในค่ายกักกัน

(...) I pressed tightly against the moist wall when I saw the *Betriebsleiter* coming, like a huge soft-footed cat. The girls who saw him froze into silence, but those with their backs turned continued talking. We could not warn the girls. I saw him stand motionless, like a snake eyeing his prey. Then he leaped forward, digging his finger into her face. (*All But My Life*, 1999: 169)

แม่ของเอลลีจาก *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* ประสบอุบัติเหตุเตี้ยนอนสองชั้นล้มทับถึงกับหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นก็มีอาการเป็นอัมพาตที่แขนร่างกายส่วนอื่น ๆ ชาเคลื่อนไหวด้วยความเชื่องช้า ในห้องอาบน้ำ แม่พยายามพันเศษผ้าเล็ก ๆ อันเป็นของที่ระลึกที่แม่พกติดตัวตลอดเข้าที่เท้าด้วยความงงเงิน ผู้คุมที่เฝ้าอยู่ตรงง่ามบิวดั้นที่เป็นอัมพาตของแม่อย่างแรง ทันทีที่เห็นเหตุการณ์ เอลลีกระโจนเข้าผลักผู้คุมจนเซถลาไปในหัวของเอลลีขณะนั้นต้องการเพียงช่วยเหลือแม่จนลืมนึกไปว่าผู้หญิงที่เธอผลักจนกระเด็นไปนั้นเป็นเจ้าหน้าที่เอสเอสซึ่งมีอำนาจมากพอที่จะกำหนดให้เธอมีชีวิตอยู่หรือจบชีวิตลง

I jump at the tall , husky woman and shove her against the wall. "Leave my mother alone ! Don' t you see you are going to break her arm ?"

The towering buxom figure in the dreaded SS uniform swing around. Her fist on my cheek sends me reeling. A second punch knocks me to the slippery floor. Now she is on top of me. She is kicking me in the face, in the chest, in the abdomen. She is kicking my head. The black boots gleam and my blood

splashes thinly on the wet floor. A kick in the back sends me rolling across the floor towards the exit. Then the door slams and I'm lying flat on the cold, slick floor. Cold drops of water keep falling on my face from somewhere.

(*I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 140)

หลังจากถูกทำร้าย เอลีมีสภาพร่างกายบอบช้ำยับเยิน เจ็บที่สีข้างอย่างรุนแรง โหนกแก้มและปากแตกทำให้พูดคุ้ยลำบาก แต่เอลีกลับมีความสุขและภาคภูมิใจเนื่องจากไม่มีผู้ถูกกักกันคนใดที่จะกล้าหาญต่อกรกับผู้คุม เอลีรู้สึกดีใจที่สามารถรอดชีวิตจนแอบข้ามกับตัวเองแม้จะถูกทำร้ายอย่างหนัก ทั้งยังถือว่าการรอดชีวิตในครั้งนี้เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของเธอ

การทำร้ายร่างกายชาวยิวกลายเป็นเรื่องสนุกของเจ้าหน้าที่ผู้ไร้ความเมตตาและโหดร้ายพอที่จะเห็นความทรมานของผู้อื่นเป็นความสุข ไรวา มินสกจาก *The Cage* ได้รับรู้เหตุการณ์ดังกล่าวจากคำบอกเล่าของน้องชายเรื่องชาวยิวที่ถูกพวกนาซีเผาหนวดเล่นอย่างสนุกสนาน โดยไม่ยี่หระกับเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของชาวยิว

Bearded Jews are pulled from the sidewalk by their beards. With burning cigarettes their beards are put ablaze. Their screams of horror and pain create a spectacle for the Nazi, whose shouts of pleasure drown out the cries of torment.

(*The Cage*, 1986: 17)

ภาพการเผาหรือโกนหนวดชาวยิวในที่สาธารณะนั้นปรากฏหลายต่อหลายครั้งในหนังสือประวัติศาสตร์ว่าด้วยการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว เนื่องจากภาพดังกล่าวได้แสดงให้เห็นการขย้ำชาวยิวอย่างชัดเจน การกระทำดังกล่าวมิได้ละเมิดสิทธิทางร่างกายเท่านั้น หากยังเป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีและทำร้ายจิตใจของชาวยิว ทั้งยังก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้พบเห็น เพราะชาวยิวที่ตกเป็นเหยื่อการกระทำดังกล่าวเป็นคนชราที่ยึดธรรมเนียมไว้เคราเสียส่วนใหญ่ เป็นที่น่าสังเกตว่าพวกนาซีมักเผาหนวดเคราชาวยิวในที่สาธารณะเพื่อให้เกิดความอับอายซึ่งเป็นการทำลายเกียรติและซ้ำเติมให้ชาวยิวยิ่งดูด้อยต่ำจนห่างไกลชาวเยอรมันอย่างลิบลับ จึงสามารถกล่าวได้ว่าการทำร้ายชาวยิวนั้นเกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่ซับซ้อนมากไปกว่าต้องการกำจัดชาวยิวให้หมดไปเพียงอย่างเดียว

แม้ในเวลาทำงานผู้ถูกกักกันก็หนีไม่พ้นจากการถูกเจ้าหน้าที่ประทุษร้าย เมื่อนายแพทย์แฟรงค์ด์จาก *Man's Search for Meaning* ต้องจุดคืนที่แข็งเพราะความหนาวภายใต้อุณหภูมิต่ำ 2 องศาฟาเรนไฮต์ ลึกเป็นเมตรเพื่อคิดตั้งท่อประปา เขาต้องทำหน้าที่กรรมกรเช่นคนอื่นๆ ทั้งๆ

ที่การรักษาและให้คำปรึกษาผู้ป่วยจิตเภทคืองานเดียวที่เขาเคยทำมาตลอดชีวิต กองดินขนาดย่อมๆ ตรงหน้าของเขาเป็นหลักฐานยืนยันว่านายแพทย์ผู้นี้ไม่มีความชำนาญในด้านงานโยธาเลย นอกจากนี้ อากาศที่หนาวเย็นยังเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ผู้คุมซึ่งแต่งตัวอย่างอบอุ่นจับตามองการทำงานของนายแพทย์แฟรงค์อยู่เนืองนิตย์ ไม่พอใจและตรงเข้าใช้ผุสวาจาต่อเขาโดยเปรียบเทียบการทำงานที่ล่าช้าว่าเหมือนกับสุกรที่ใช้ฟันขุดดิน และสมควรตายอย่างสัจธรรมหนึ่งเพราะไม่มีความสามารถในการทำงาน ทั้งยังถามถึงอาชีพเก่าก่อนถูกจับเข้าค่ายกักกัน

“(...) I was a doctor - a specialist.” “ What ? A doctor ? I bet you got a lot of money out of people.”

“As it happens , I did most of my work for no money at all , in clinic for the poor.” But now , I had said too much. He threw himself on me and knocked me down. (...) (*Man's Search for Meaning*, 1970: 24)

เห็นได้ว่าเพียงแค่การตอบคำถามที่อาจทำให้ผู้คุมไม่พอใจก็เป็นสาเหตุเพียงพอที่จะทำให้ผู้ถูกกักกันถูกทำร้ายร่างกาย แม้คำถามนั้นผู้คุมจะเป็นฝ่ายคาดคั้นหาคำตอบก็ตาม

ใน *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* ทุกเช้าเวลา 5.30 น.ชาวยิวต้องเข้าแถวเพื่อตรวจนับจำนวน (roll call) ในการนับจำนวนนี้จะมีการใช้กำลังทำร้ายชาวยิวโดยไม่ทราบสาเหตุจนเป็นสิ่งคุ้นชิน โดยเฉพาะการเตะที่ใบหน้าถือว่าเบาที่สุดแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าต่อต้านความรุนแรงที่ไร้เหตุผลดังกล่าว

On the meeting a bearer of the Nazi symbol , a Jew had to remove his cap , stand at attention , and call out his number , the nature of his work , and destination. Under the best circumstance , such a meeting ended with a kick in the face. (*Dear God. Have You Ever Gone Hungry ?*. 1998: 152)

ระหว่างแอบขโมยมันฝรั่งที่ลานขนส่งสินค้าในเก็ตโตเจ็อบจาก *Jacob the Liar* ได้บอกข่าวแก้มิชาเรื่องการบุกของทหารรัสเซียซึ่งอยู่ห่างจากเก็ตโตไปเพียง 250 กิโลเมตร เจ็อบได้ยื่นข่าวดังกล่าวจากวิทยุของทหารเอสเอสโดยบังเอิญ ทันทีที่รู้ข่าวมิชาติใจจนลืมระวางตัวและผลอยืมเงินเจ้าหน้าที่ร่างเล็กเดินมาถึงตัวพร้อมระดมกำปั้นชกต่อเขา มิชาเป็นอดีตนักมวยรูปร่างสูงใหญ่ ผ่านสังเวียนมาอย่างซ้ำของและส่อแววมีอนาคตในวงการหมัดมวยหากไม่ถูกส่งเข้าเก็ตโตเสียก่อน ดังนั้นเมื่อถูกเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความสูงเพียงคางของเขาชกต่อสภาพที่ปรากฏจึงเล็ดลอดหลบขบขัน ผู้แต่งบรรยายว่าเหมือนหนังใบ้คอนชาลี แซปลินเล่นเป็น

ตำรวร่างเล็กที่พยายามจับกุมผู้ต้องหาร่างชักษ์ ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับมิชาที่จะต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ผู้ต้องยอมหยุดร่าวมัดเพราะเจ็บมือ แต่ด้วยความดีใจและความหวังที่จะได้รับอิสรภาพในไม่ช้าทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น ไม่วคิดู้และยังคงยิ้มได้เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเดินจากไป

Mischa regains his sense, comes down to earth, get up, know what is about can't keep the look of pleasure off his face. He busies himself with the crates, is about to tip one on its side, when the corporal hits him from the side. Mischa turns toward him: the corporal is a head shorter than he and has trouble reaching up to hit Mischa in the face. ... The corporal hits him a few more time - by now his hands must be hurting - then shouts something or other that nobody's interested in and only lays off when a thin trickle of blood runs out of the corner of Mischa's mouth. (*Jacob the Liar*, 1996: 23)

3.1.2 การทำร้ายร่างกายโดยผู้ถูกกักกัน

นอกจากผู้คุมชาวเยอรมันแล้ว ยังมีการแต่งตั้งผู้ถูกควบคุมด้วยกันเองให้คอยดูแลความเรียบร้อยและทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยผู้คุมอีกชั้นหนึ่ง เรียกกันว่า *Kapo* มาจากคำว่า *capo* ซึ่งเป็นภาษาอิตาเลียนแปลว่าศีรษะหรือหัวหน้า (Mondadori, 2000: 58) เป็นที่รู้กันว่ามีคามโหดร้ายไม่น้อยไปกว่าผู้คุมชาวเยอรมัน คาโปจะได้รับสิทธิพิเศษคือ ทำงานหนักน้อยกว่าผู้ถูกกักกันทั่วไป ได้รับอาหารในปริมาณมากกว่า มีลูกน้องติดตาม และมักรอดชีวิตในขณะที่คนอื่นตาย ทั้งยังได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ดีกว่า (Feldman, 1974: 44) ถือได้ว่ามีอำนาจเป็นรองแต่ผู้คุมเท่านั้นจึงปรากฏบ่อยครั้งที่คาโปใช้กำลังทำร้ายผู้ถูกกักกันคนอื่นจนบาดเจ็บและเสียชีวิต

พ่อของเอลิถามทางไปห้องน้ำกับชาวฮิวอี้ซึ่งทำหน้าที่ผู้คุม แต่กลับถูกคองเข้าที่ไหนก็แก้มจนต้องคลานสี่ขากลับมา เอลิทำได้เพียงแค่มองสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่กระพริบตาและคิดแค้นอยู่ในใจแต่ไม่สามารถทำอะไรเพื่อตอบโต้ให้สาสมกับความเจ็บปวดที่พ่อได้รับ เอลิได้แต่บอกตัวเองว่าถ้าการทำร้ายครั้งนี้เกิดก่อนที่เขาจะมีสภาพเป็นนักโทษเช่นนี้ เขาจะข่มเถิบลงบนอกของชาวฮิวอี้ซึ่งเขาเรียกว่า "มาตกร" ผู้นั้น

My father was suddenly seized with colic . He got up and went toward the gypsy , asking politely in German: "Excuse me, can you tell me where the lavatories are ?"

The gypsy looked at him up and down slowly, from head creature of flesh and bone a living being with a body and a belly. Then , as if he had suddenly woken up from heavy doze , he dealt my father such a clout that he fell to the ground , crawling back to his place on all fours. (*Night*, 1982: 36-37)

นับว่าพ่อของเอลิยัง โชคคืออยู่มากที่ไม่โดนทำร้ายจนถึงขั้นพิการหรือเสียชีวิตอย่างร้ายอื่นๆ ด้วยน้ำมือของคาโปซึ่งมีอำนาจกำหนดความเป็นและความตายให้ผู้อื่นได้โดยไม่คำนึงว่าผู้ที่ถูกทำร้ายนั้นเป็นผู้ร่วมชะตากรรมซึ่งคกเป็นสมบัติของรัฐบาลเยอรมันเช่นกัน

เอลิตัวละครเอกจากเรื่อง *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* เห็นว่าคาโปนั้นมีอำนาจสั่งฟ้าสามารถกำหนดความเป็นความตายแก่ผู้ถูกกักกัน ทั้งยังโหดร้ายถึงขั้นฆ่าผู้ถูกกักกันด้วยตนเองได้เพราะความผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เอลิได้ประสบกับภาพความอำมหิตของคาโปเองขณะทำงาน เมื่อผู้ช่วยคาโปใช้หินทุบศีรษะหญิงคนหนึ่งเข้าอย่างแรงเพียงเพราะเธอหยุดพักแขนที่อ่อนล้า

The word kapo means supreme authority over life and death. Delegated absolute power by the SS, the Kapos of Plazow, as if they had made pact with the devil, exercise all methods of control – brutal beatings and torture to death – with relish. (...)

Yesterday an old woman a few feet from me stopped to rest her arms. Instead of taking the trouble to administer the whip, the young assistant picked up a piece of rock and slung it at her. In a slash deep, bloody gape in her head, and she collapsed unconscious. The boy taken aback ran over to the stricken inmate, then turned apologetically to his master. The kapo admonished with a devilish chuckle, 'You missed, you stupid Junge! She is only fainted . You should've struck her dead !'

(*I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 98-99)

ในเรื่อง *The Cage* หมอกินซ์เวิร์กแพทย์ชาวยิวในค่ายกักกันพยายามสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ผู้ถูกกักกันด้วยการร้องเพลงปลุกใจ แต่โชคร้ายที่คาโปมาพบเข้าจึงถูกทำร้ายด้วยกระบอง

The voice gained strength. Then the rips open. There is a kapo with a club in her hand. She stares at the singing woman and turns in rage toward Doctor Ginzburg. "Do you want us all to die ? Silence, you crazy woman." She hits Doctor Ginzburg with her club, knocking her to the floor. She leaves, still cursing. Doctor Ginzburg is helped up. "I feel sorry for the kapo," she says. "She is one of us. May God forgive her. We must live. We must."

(*The Cage*. 1986: 166)

จะเห็นว่าพฤติกรรมความรุนแรงของผู้คุมที่กระทำต่อผู้ถูกกักกันเกิดขึ้นเพราะสาเหตุหลักคือ เป็นหน้าที่ การปกครองผู้ถูกกักกันซึ่งหิวโห้ตลอดเวลาให้อยู่ในความสงบและระเบียบของค่ายกักกันโดยเจ้าหน้าที่จำนวนจำกัดนั้นเป็นเรื่องยาก จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องใช้ความรุนแรงและเค็ดขาด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวและเจ็ดหลายซึ่งเป็นการป้องกันการรวมตัวกันลุกฮือขึ้นต่อสู้ ผู้คุมเพียงหยิบมือย่อมไม่สามารถต้านทานกระแสนหาชนได้ หากผู้ถูกกักกันพร้อมใจลุกฮือขึ้นต่อต้านเพื่อปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระ

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่เอเชเชสซึ่งทำหน้าที่ผู้คุมเป็นคนของรัฐที่ได้รับการปลูกฝังเรื่องแนวคิดต่อต้านชาวยิวโดยตรงและเข้มขันกว่าประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงพบว่าเจ้าหน้าที่จะเลือกใช้ความรุนแรงกับชาวยิวเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือชาวยิปซีและชาวโปลตามลำดับ (Goldhagen, 1997: 17-32) ชาวยิวอยู่ในสถานภาพของทาสในขณะที่ผู้คุมทำหน้าที่ผู้ปกครองตามความเชื่อเรื่องชนชั้นอันมีเชื้อชาติเป็นตัวกำหนดสถานภาพว่าใครควรเป็นผู้นำและทาส ดังที่ปรากฏบนธงสวาสดิเกะ สีแดงบนธงแสดงถึงการต่อสู้ทางสังคม ส่วนสีขาวแสดงถึงความรักชาติ เมื่อรวมกันแล้วหมายถึง ภารกิจพิเศษของชาวอารยันที่จะต้องต่อสู้ชนมีชัยชนะเหนือชาวยิว และนี่เองน่าจะเป็นสาเหตุให้ผู้คุมชาวเยอรมันมักใช้ความรุนแรงกับชาวยิวเพื่อประกาศความเป็นเผ่าพันธุ์ผู้นำของตนซึ่งเทียบได้กับเจ้าชีวิตที่สามารถตัดสินใจระหว่างความเป็นและความตายของชาวยิว ดังนั้น ในสายตาของพวกเขาผู้ถูกกักกันจึงมีสถานภาพไม่ต่างจากสัตว์ จากวรรณกรรมที่เลือกมา สรรพนามที่ผู้คุมใช้เรียกผู้ถูกกักกันด้วยน้ำเสียงเหยียดหยามและลดคุณค่าความเป็นมนุษย์มีมากมายไม่ว่าจะเป็น "swine" "sheep" "pig" และ "Kuhn" ซึ่งเป็นภาษาเยอรมันแปลว่าวัว

สภาพภายนอกของผู้ถูกกักกันเองก็เป็นแรงเสริมที่ทำให้ผู้คุมเชื่อว่าพวกเขาเหล่านั้น ไม่ใช่มนุษย์เช่นเดียวกับคน ร่างกายผิดปกติเน่าเหม็นทำให้ผู้ถูกกักกันแลดูคล้ายสัตว์ นำรังเกียจไว้ศักดิ์ศรีจนมีสภาพห่างไกลจากความเป็นมนุษย์ ซึ่งแตกต่างจากเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในชุดทหารแลดูสง่างามและน่าเกรงขามอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ การทำลายล้างสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์จึงเป็นเรื่องง่ายขึ้นสำหรับเจ้าหน้าที่ ในขณะที่เดียวกันสภาพที่แทบไม่หลงเหลือเค้าโครงความเป็นมนุษย์ก็ส่งผล

กระทบต่อผู้ถูกกักกันเอง เนื่องจากทำให้รู้สึกว่าคุณค่าคือชนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ ทำให้หลายครั้งที่ผู้ถูกกักกันรู้สึกสับสนเนื่องจากต้องต่อสู้กับความรู้สึกภายในว่าคุณมีค่าพอที่จะอยู่ต่อไปหรือไม่ เช่น เกอร์ดาต้องการกระแสไฟฟ้าบรรทุกถ่านหินฆ่าตัวตาย เพราะทนความทรมานและสภาพร่างกายที่สกปรกอมเหม็นของตนเองไม่ได้

ตัวผู้ถูกกักกันเองก็ยอมให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เมื่อเกิดการใช้ความรุนแรงกับผู้ถูกกักกันสิ่งที่เกิดขึ้นคือ “ความเจ็บ” นอกจากความเจ็บของผู้ถูกกักกันเองแล้ว ความเจ็บจากโลกภายนอกที่รับรู้ถึงชะตากรรมของชาวยิวและความเป็นไปในค่ายกักกัน แต่ไม่ยื่นมือช่วยเหลือก็ยังเป็นการซ้ำเติมความโศกเศร้าของชาวยิวให้ยิ่งเลวร้ายลงอีก

เกอร์ดา ไคลน์ เอลี วิเชล ไรวา มินสกาและรีเบคกาภรรยาของโจเซฟ เบาค่างตั้งคำถามที่ทำให้ทั้งโลกเกิดความสอหาย นั่นคือเหตุใดชาวโลกจึงเฉยเมยกับการสังหารโหดชาวยิวทั่วยุโรปถึงหกล้านคน

เอตีจากเรื่อง *Night* เห็นภาพเจ้าหน้าที่โยนเด็กทารกเข้ากองไฟซึ่งลูกโซน เขาแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่าเหตุการณ์เช่นนี้สามารถเกิดขึ้นได้จริง และนี่ทำให้เกิดคำถามที่ว่าทำไมจึงไม่มีใครยื่นมือเข้าช่วย

How could it be possible for them to burn people, children, and for the world to keep silent. (*Night*, 1982: 30)

ในเรื่อง *The Cage* ไรวารอดชีวิตจากการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว เธอเริ่มต้นชีวิตใหม่และมีครอบครัวที่อบอุ่น แนนซี ลูกสาวของเธอมักถามแม่ว่าเหตุใดพวกนาซีจึงฆ่าตาและยาย รวมทั้งญาติพี่น้องของพ่อ คำตอบที่เด็กน้อยได้รับคือ พวกนาซีเป็นคนเลวที่ต้องการยึดครองโลกแต่ผู้เดียว และเหตุผลเดียวที่คนเหล่านั้นโดนฆ่าคือมีกำเนิดเป็นชาวยิว เด็กน้อยมิได้หยุดคำถามไว้เพียงเท่านั้น แนนซีได้ตั้งคำถามต่อไปซึ่งเป็นคำถามที่หาคำตอบได้ยากยิ่ง นั่นคือไม่มีใครพยายามยุติเหตุการณ์ที่ไร้เมตตาอันนี้หรือ

Nancy look at me bewildered. “Why did they let them do it? Why didn't people stop them?”

Why did they let them do it ? Why did they let them do it ? It echoes in my ears. (...)

“I hear my mother’s voice, filled with hope. A word full of people will not be perish in vain. She was sure. But she perished, and the world was silent..”

(*The Cage*, 1986: 4)

ในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* ระหว่างเข้าแถวตรวจนับจำนวนในตอนเช้า รีบคทาได้มีโอกาสพบหน้ากับโจเซฟผู้เป็นสามีซึ่งเข้าแถวอยู่ตรงกันข้ามค่ายของผู้หญิง คำถามแรกในเช้าวันนั้นของเธอถือเหตุใด โลกจึงทำราวกับไม่รับรู้ถึงชะตากรรมของชาวยิว

“Look - the world is keeping its silence. They are killing us here without shame and the world is keeping quiet.”

(*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*, 1998: 168)

ความเจ็บนี้เองเป็นมหันตภัยที่ทำให้เกิดการเหยียดเชื้อชาติและล้างเผ่าพันธุ์อย่างเปิดเผย และเป็นระบบโดยมีรัฐเป็นผู้เข้ามาจัดการ เมื่อชาวเยอรมันและชาวโลกต่างพากันเจ็บเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวค่อยๆ เริ่มก่อตัวขึ้นทีละน้อยตามขั้นตอน ตั้งแต่การเริ่มลิดรอนสิทธิมนุษยชนชาวยิวไปจนถึงการสังหารในที่สุด นอกจากนี้ ผู้ถูกกักกันเองก็ยังปิดปากเงียบราวกับยอมรับสภาพทาสที่ไม่กล้าแม้แต่ป้องกันตัวเอง และเมื่อมีการทำร้ายร่างกาย สิ่งที่ผู้ถูกกักกันอื่นทำได้คือเพียงจ้องมองผู้เคราะห์ร้ายด้วยความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งและภาวนาว่าอย่าให้ตนเองเป็นรายต่อไป หรือเก็บความคับข้องใจนั้นไว้เงียบ ๆ มีเพียงเอลลี เด็กหญิงวัย 13 ปี ตัวเอกจาก *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* เท่านั้นที่กล้าพอที่จะออกมาตอบโต้การกระทำของเจ้าหน้าที่ ในขณะที่เกอร์ดจากเรื่อง *All But My Life* เอลีจากเรื่อง *Night* นายแพทย์แฟรงค์ด์จากเรื่อง *Man’s Search for Meaning* หรือผู้ถูกกักกันคนอื่นไม่กล้าทำ การกระทำของเอลลีมิได้เป็นเพียงการปกป้องแม่ที่เธอรักเท่านั้น แต่ยังเป็น การปกป้องศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ที่จะไม่ยอมให้ใครล่วงละเมิดโดยง่าย อีกทั้งเป็นการประกาศตนเป็นอิสระมิได้อยู่ในสถานภาพทาสที่ไม่มีสิทธิแม้แต่จะต่อต้านความไม่ถูกต้อง

ผู้ถูกกักกันส่วนใหญ่ยอมให้เจ้าหน้าที่ทำร้ายคนอื่นและตัวเองตามอำเภอใจเนื่องจากพวกเขาต้องยอมจำนนให้กับสังหารของตนเอง พวกเขาไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะต่อสู้กับคนปกติโดยเฉพาะที่มีอาวุธเป็นอำนาจอาญาสิทธิในมือ นอกจากนี้ พวกเขาไม่เคยคาดคิดว่าผู้คุมซึ่งเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเขาจะทำการอำมหิตได้ถึงเพียงนี้

Why ? Why did we walk like meek sheep to the slaughter-house? Why did we not fighting back?...I know why. Because we had faith in humanity. Because we did not really think that human beings are capable of committing such crimes. (*All But My Life*, 1999 : 89)

ความโหดร้ายอำมหิตผิดมนุษย์ในค่ายกักกันเป็นเรื่องที่เชื่อได้ยากว่าจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุโรป ดินแดนอันเป็นแหล่งกำเนิดของแนวคิดสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรม ในประเทศเยอรมนีเองก็มีนักคิดมากมาย เช่น คานท์ (Kant) เลซซิง (Lessing) และเกอเทอ (Goethe) ซึ่งได้พัฒนาแนวคิดเรื่องจิตวิญญาณและจริยธรรม (Geistesbildung) เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง แนวคิดดังกล่าวได้นำมนุษย์ก้าวพ้นโลกมืดแห่งการใช้ความรุนแรงมาสู่การยึดถือมนุษยธรรมในการแก้ไขปัญหา ด้วยเหตุนี้ ผู้ถูกกักกันชาวยิวจึงไม่คาดคิดว่าจะเกิดความโหดร้ายเช่นนี้ขึ้นได้ และอีกเหตุผลหนึ่งที่สำคัญคือพวกเขาไม่เห็นทางรอดที่จะถูกฮือขึ้นสู่ เนื่องจากภายในค่ายกักกันมีระบบการรักษาความปลอดภัยอย่างรัดกุม ซ้ำยังมีการลงโทษที่รุนแรง บ่อยครั้งที่มีการเชือดไก่ให้ลิงดูโดยการประหารชีวิตผู้ฝ่าฝืนข้อห้ามสูงสุดภายในค่าย ทำให้เกิดความเจ็บช้ำชอกไม่กล้าต่อสู้ ซ้ำร้ายจิตใจของพวกเขายังอ่อนล้าเพราะถูกความหิว ความหนาว และความเจ็บป่วยเข้าครอบงำจนหมดปัญญาคิดหาวิธีขึ้นต่อสู้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามวงจรของค่ายกักกันคือ ทำงานอย่างหนักและถูกกำจัดลงเมื่อหมดสภาพ

3.1.3 การทรมานโดยใช้แรงงาน

วิธีการทำร้ายผู้ถูกกักกันชาวยิวอีกวิธีหนึ่งคือการให้ชาวยิวทำงานอย่างหนักซึ่งเป็นวิธีการที่แยบยลราวกับใช้กระสุนนัดเดียวยิงนกได้ถึงสองตัว คือสร้างความทรมานให้แก่เหยื่อชาวยิวเสียยิ่งกว่าการฆ่าให้ตายในทันที นอกจากจะได้ผลตอบแทนจากหยาดเหงื่อชาวยิวแล้ว การใช้แรงงานชาวยิวในรูปผลผลิตทางอุตสาหกรรมและสิ่งก่อสร้างซึ่งเป็นการใช้แรงงานอย่างหนักเฉลี่ยวันละ 20 ชั่วโมงในโรงงานอุตสาหกรรมหรืองานกรรมกรโยธา ยังเป็นตัวเร่งให้ชาวยิวมีร่างกายทรุดโทรม อีกทั้งยังได้รับบาดเจ็บในระหว่างการทำงานบ่อยครั้งโดยไม่ได้รับการรักษา ทำให้ต้องเสียชีวิตไปเองจากความเหนื่อยล้าและโรคภัยต่างๆ ที่เข้ามารุมเร้าเมื่อร่างกายอ่อนแอ ทั้งยังขาดการพักผ่อนที่เพียงพอและความเหนื่อยล้า จากสถิติพบว่าเพียงร้อยละ 40 ของชาวยิวเท่านั้นที่เสียชีวิตในห้องอบแก๊สพิษ ส่วนที่เหลือร้อยละ 60 นั้นเสียชีวิตเพราะสภาพความเป็นอยู่ที่เลวร้ายในค่ายกักกันหรือโรงงานที่เอื้อให้เกิดโรคขาดแคลนอาหารและการถูกใช้แรงงาน (Goldhagen, 1997: 195) เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวละครกว่าครึ่งจะหยุดถึงการทำงานในค่ายกักกันควบคู่ไปกับการกล่าวถึงคำขวัญที่น่าฟังของค่ายที่มักติดอยู่ที่ทางเข้าค่ายเป็นที่เด่นสะดุดตาว่า “งานบันดาล

อิสรภาพ” แต่ในความเป็นจริง คำขวัญดังกล่าวเป็นเพียงคำหลอกลวง เพราะไม่ว่าชาวยิวจะทำงานหนักสักเท่าใดก็ไม่เคยได้รับอิสรภาพเป็นการตอบแทน ในทางตรงกันข้าม ความตายและความทุกข์ทรมานจากการหักโหมทำงานตามที่ผู้คุมสั่งกลับเป็นสิ่งตอบแทนที่พวกเขาได้รับ

ในเรื่อง *The Cage* ไรวาและแม่ซึ่งเคยเป็นเจ้าของกิจการโรงงานผลิตเสื้อผ้าบุรุษต้องทำงานอย่างหนักในโรงงานผลิตเครื่องแบบทหารเยอรมันในเกิตโตเพื่อแลกกับการปันส่วนอาหาร ซึ่งเป็นเพียงซूपใสๆ แม้จะเหนื่อยล้าและเจ็บปวดเพราะถูกเข็มทิ่มแทง แต่ไรวาไม่สามารถพักได้ เพราะเธอรู้ว่าการทำงานหมายถึงการมีชีวิตรอด

Now that the Nazis have taken away our factory, we work at several shops. I work at the same shop as Mama. Together we saw German military coats all day long. My back bends over from the weight of the heavy coats. My fingers bleed from the stabbing and piercing of the sharp needles. My body aches. I wish I could rest for awhile, just a little while. The needle slips slowly out from my young, inexperienced fingers and rest angrily in the coat on my lap. Do not stop now, say the needle. Keep going. Hold me tighter. Work. If you want to live, work. Work. Startled, I put my fingers tighter around the needle and work.

(*The Cage*, 1986: 30 -31)

ไรวาได้รับความทรมานจากความปวดเมื่อยที่ต้องนั่งทำงานอยู่ในท่าเดิมซ้ำๆ คิดต่อกันเป็นเวลานาน ทั้งยังต้องทนต่อความเบื่อหน่ายที่ต้องอยู่กับกองเสื้อผ้าอยู่ทั้งวัน แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้

ในเรื่อง *Jacob the Liar* เจค็อบต้องทำงานยกสินค้าอยู่ในลานขนส่งสินค้าในเกิตโตนับเป็นร้อยๆ เทียวดต่อวัน ในระหว่างทำงานมีเสียงคนกรีดร้องขึ้นแต่ไม่มีใครกล้าหยุดเพื่อไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะรู้ว่าผู้ที่หยุดทำงาน จะถูกลงโทษ

Mischa comes up to them, sets down his bag of cement and says quietly, "You'd better go on working, the sentry's already looking this way".

(...)

A car like that-loaded and unloaded and loaded by us a hundred times, crates, coal, potatoes under strict surveillance, machinery, stones, boxcars

exactly like that, but this one isn't to be touched, or they'll be shoot.

(*Jacob the Liar*, 1996: 113 -114)

งานที่ผู้กักกันชาวยิวได้รับมักเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะความชำนาญหรือเครื่องมือเครื่องมือนี่ที่สลับซับซ้อนเข้ามาช่วยในการทำงาน แต่เป็นงานง่ายๆ ที่ต้องใช้แรงกายและทำซ้ำๆ

ในเรื่อง *All But My Life* ที่โรงงานค่ายเมืองบอเลเกินไฮน ผู้คุมซึ่งทำหน้าที่เป็นครูฝึกงานได้ประกาศให้ผู้ถูกกักกันเข้าใจถึงหน้าที่เดียวที่ชาวยิวมีนั่นก็คือทำงานเพื่อรัฐบาลเยอรมันและเพื่อการมีชีวิตต่อไปของชาวยิวเอง

His voice was harsh, precise, and well trained. He told us that we were here to work for German and the glorious Nazi party. If we did our share, we would be able to stay for the rest of our life, and be well treated. If we failed, or did anything that would not conform to German ideology, we would be looked upon as traitors. "And what is done with traitors, you know!" he thundered. "Those who cannot work for our victory are not needlessly fed. Those we exterminate." (*All But My Life*, 1999: 118 -119)

เกอร์คาได้รับคัดเลือกให้ทำงานเป็นช่างปั่นฝ้ายต้องทำงานอย่างหนัก คุมเครื่องทอผ้าถึงสี่เครื่องซึ่งเป็นหน้าที่ที่เคร่งเครียดมาก ชั่วร้ายเสียงเครื่องจักรยังทำให้หูอื้อไปหลายชั่วโมง แม้เลิกงานแล้ว นอกจากนี้ นิ้วมือยังชาจนไร้ความรู้สึก

We worked hard. At first each of us tended one loom, then we were assigned two, then three looms, and finally, we watched four. Experts who had spent their lives weaving never handled more than three looms. (...); the noise of the looms defeated us for hours after we stopped working. How I worked those first weeks I will never know. My fingers worked without conscious direction. I worked mechanically and watched the movement of the clock's hands. (120)

ความเหนื่อยล้า คีงเครียดและเจ็บปวดจากการทำงานของเกอร์คายังเลวร้ายลงไป เมื่อขอปฏิเสขการมีสัมพันธ์กับผู้อำนวยความสะดวก ทำให้เธอถูกปลดจากตำแหน่งช่างปั่นฝ้ายและต้องทำงานกรรมกรโดยขนปอในช่วงเช้า ส่วนในตอนค่ำต้องขนถ่านหิน แต่กะวันค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ตามร่างกายของเธอเต็มไปด้วยเหงื่อผสมเลือดที่เกรอะกรังด้วยละอองผงดินเพลิงที่ขมกลืนกันเป็นมดๆ ดวงตาทั้งสองข้างนั้นแดงก่ำ ถ้าตอแห้งผากจนแม้แต่น้ำลายก็แทบจะกลืนไม่ลง

The operator was completely indifferent to frail girls who kept up inhuman pace, with arms that were bloody, swollen, and infected, whipped by the prickly fibers. The dust flew thick, irritating eyes and wounds, and making it difficult to swallow or breathe. We had the sensation of flax detail.

(...)

There was a little break. Slowly my cardrums cleared. My hands and clothes were black. My throat felt dry. When I try to clear it, the spit come black.(...)I knew now what the supervisor meant when he said. "You will be sorry."

(149-150)

ผู้อำนวยการค่ายได้ใช้การทำงานเป็นวิธีลงโทษเกอร์ดาที่กล้าปฏิเสธความตึงการของคน เห็นได้ว่าความทรมาณที่เกอร์ดาได้รับนั้นอาจมากกว่าการส่งตัวเข้าห้องอบแก๊สพิษซึ่งใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที เนื่องจากการทรมาณด้วยการให้ทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนนั้นทำให้เกอร์ดาทุกข์ทรมาณ จนรู้สึกวุ่นเวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า เกร์ดาได้รับความทรมาณทั้งทางกายและใจ เห็นได้จากสภาพร่างกายที่ขยับเขยื้อน นอกจากนี้ ความทรมาณทางร่างกายยังก่อให้เกิดความคับข้องใจ และความรู้สึกสอ่ดสำราญกับเป็นสัตว์เดรัจฉาน พวกได้ว่าการลงโทษด้วยการให้งานหนักนั้น ทรมาณเหมือนตายทั้งเป็นจนยากที่เกอร์ดาจะทานทนไหว หลายครั้งที่เธอคิดอยากโคกลงจากรดขนด่านเพื่อฆ่าตัวตาย แต่นึกถึงพ่อซึ่งคอยเป็นกำลังใจให้เธอตลอดมา จึงลืมเลิกความคิดนั้นเสีย

ในบทภาพยนตร์เรื่อง *Life Is Beautiful* พลทหารชาวเยอรมันได้แจ้งให้ชาวยิวทราบถึงข้อปฏิบัติเพียงข้อเดียวเพื่อการมีชีวิตอยู่ในค่ายกักกันเมื่อมีผู้ถูกกักกันชุดใหม่มาถึงค่าย นั่นก็คือทำงานเพื่อความรุ่งเรืองของประเทศเยอรมนี ซึ่งอาจฟังดูผิวเผินเป็นเรื่องง่าย แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่ยากยิ่งที่จะต้องทนทำงานที่แสนจะเหน็ดเหนื่อยเพื่อประโยชน์ของผู้ที่กำลังทรมาณตนเองอยู่ นอกจากนี้ ยิ่งประเทศเยอรมนีก้าวหน้าเท่าใด ความหวังที่จะได้รับอิสรภาพของผู้ถูกกักกันก็ยิ่งน้อยลง เพราะนั่นหมายถึงชัยชนะเหนือฝ่ายสัมพันธมิตรซึ่งเป็นความหวังที่จะเข้ามาปลดปล่อยชาวยิว แต่ทหารเยอรมันกลับกล่าวว่าการทำหน้าที่ดังกล่าวถือเป็นสิทธิพิเศษ ซึ่งเป็นการพูดที่ตรงข้ามกับความจริงโดยสิ้นเชิง เช่นเดียวกับคำขวัญที่ว่า "งานบันดาลอิสรภาพ" ซึ่งปิดทราไว้ใ้ในค่ายกักกัน

CORPORAL (in German)

"You are here for one reason, and one reason only !"

(...)

“To work !”

(...)

CORPORAL (in German)

“You are privileged to work for our great German, building our great empire !”

(*Life Is Beautiful*. 1998: 109 –110)

การทรมานชาวยิวด้วยการใช้แรงงานนั้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความพยายามหาทรัพยากรมาตอบสนองจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นตามนโยบาย **Lebensraum** * จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าเศรษฐกิจมีบทบาทสำคัญที่ทำให้เกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญนี้ และเหตุผลทางเศรษฐกิจนี้ทำให้รัฐบาลเยอรมันดำเนินนโยบายแสวงหาผลประโยชน์จากแรงงานที่ตนกักกันไว้ เดิมทีรัฐบาลมีนโยบายกำจัดชาวยิวออกจากระบบเศรษฐกิจและการทำงานแทบทุกประเภท แต่เมื่อเวลาผ่านไปประเทศเยอรมนีประสบปัญหาแรงงานไม่เพียงพอ ชาวยิวในค่ายกักกันจึงถูกนำมาใช้งานเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ส่วนจุดมุ่งหมายรองก็คือความทรมานและความตายของชาวยิว นอกจากนี้ ยังมีเหตุผลทางอารมณ์ซึ่งเป็นเรื่องที่ซับซ้อนอีกหลายประการเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง นั่นก็คือการใช้แรงงานชาวยิวเยี่ยงทาสตอบสนองความต้องการทางจิตใจแก่ผู้ที่นิยมแนวคิดต่อต้านชาวยิว ไม่มีเหตุการณ์ใดจะแสดงความต้องการที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของชาวยิวผู้ร่ำรวยมาเป็นผู้ใช้แรงงานได้ชัดเจนเท่าวันฉลองเกรกัลบมารวมกันของประเทศออสเตรียและเยอรมนีในเดือนมีนาคม ค.ศ.1938 ชาวยิวไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้หญิงและคนชราถูกบังคับให้จัดฟันถนนและทางเท้าในกรุงเวียนนาท่ามกลางกลุ่มคนที่เฝ้าจ้องมองด้วยความสนุกสนาน โดยมีเจ้าหน้าที่เอสเอสของออสเตรียยืนควบคุมการทำความสะดวกครั้งนี้ เนื่องจากแต่ไหนแต่ไร ชาวยิวส่วนใหญ่มักอยู่ในตำแหน่งเจ้าของกิจการ นายทุน หรือผู้บริหารชั้นสูง ลักษณะของงานทำให้ไม่ต้องครากคร่ำ ทั้งยังได้ค่าตอบแทนสูง ซึ่งมาร์ติน ลูเธอร์เห็นว่าไม่ยุติธรรมต่อชาวเยอรมันผู้เป็นเจ้าของประเทศที่ต้องทำงานหนัก

They hold us captive in our country. They let us work in sweat of our nose, to earn money and property for them, while they sit behind the oven, lazy, let off gas, bake pears, eat, drink, live softly and well from our wealth. They mock us and spit on us, because we work and permit them to be lazy squires who own us and our realm.

(Goldhagen, 1997: 284)

นอกจากนี้ ในสายตาของชาวเยอรมันส่วนใหญ่ ชาวยิวได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความคดโกงและเอาเปรียบซึ่งไม่ต่างจากปลิงดูดเลือด จึงไม่สมควรที่จะทำงานที่ต้องใช้ความซื่อสัตย์งานที่เหมาะสมกับพวกเขาจึงควรเป็นงานที่ด้อยค่าและใช้แรงกายเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีสติที่ว่าชาวยิว

* คู่มือหน้า 16

ถูกนำมาใช้แรงงานในฐานะกรรมกรทาสมากเป็นอันดับหนึ่ง เพื่อเป็นการทรมานร่างกายและจิตใจชาวยิว สำหรับผู้ที่เกลียดชังชาวยิว การถูกกักกันทำให้สูญเสียอิสรภาพเพียงอย่างเดียวนั้นเป็นเรื่องที่สบายเกินไป จึงปรากฏบ่อยครั้งว่าชาวยิวถูกบังคับให้ทำงาน โดยที่ไม่รู้สาระของงานที่ทำ เช่น ชุคดินหรือสร้างกำแพงแล้วรื้อทิ้งเมื่อสร้างเสร็จ เป็นอยู่เช่นนี้เพียงเพื่อให้กรรมกรทาสชาวยิวเกิดความเหนื่อยล้า (317) เกอร์คเองก็ประสบกับการลงโทษดังกล่าว เมื่อประเทศเยอรมนีใกล้แพ้สงคราม ไม่มีวัสดุ兵ส่งไปบนโรงงนทอผ้า แม้กระนั้นเกอร์คาก็ยังคงต้องทำงานต่างๆ ที่ไม่มีงานให้ทำ เนื่องจากไม่มีด้ายจะทอ บางครั้งต้องหยุดเดินเครื่องจักรติดกันหลายวัน และท้ายที่สุดก็ได้รับมอบหมายให้ทำงานแปลกๆ เช่น ทำความสะอาดหน้าต่างและหยอดน้ำมันเครื่องทอผ้าเป็นต้น

We were given odd jobs to do, such as cleaning windows and oiling machinery.

(*All But My Life*, 1999: 142)

การทำงานที่ใช้เพียงแรงกายเป็นการฝืนธรรมชาติของชาวยิวซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะและหน้าที่การงานดี เช่น นายแพทย์แฟรงค์ค์ อคิดจิตแพทย์ในเรื่อง *Man's Search for Meaning* เจ้าของกิจการร้านอาหารและนายแพทย์เคียร์ชเบาม์ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านหัวใจซึ่งมีเจกครยบครัวที่ร่ำรวยและไม่เคยคำนินชีวิตแบบชาวยิวฉากเรื่อง *Jacob the Liar* เช่นเดียวกับโรซา กูบลิน นักเคมีฟิสิกส์จากเรื่อง *The Shawl* ซึ่งรังเกียจภาษาของชาวยิวด้วยซ้ำ ถึงเดี๋ยวที่ทำให้ทั้งนายแพทย์เคียร์ชเบาม์และโรซาเป็นชาวยิวก็คือชาติกำเนิดเท่านั้น โจเซฟ เบาในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* เจ้าของห้องเสื้อชั้นนำ เกอร์คา ไคลน์ ถูกสาวกหนีจากเรื่อง *All But My Life* เอลี เด็กชายวัยรุ่นซึ่งมีอายุ 15 ปีจากเรื่อง *Night* หน้าที่เดียวที่เขาทำเป็นคือศึกษาเล่าเรียน ตัวละครทั้งหมดนี้ไม่เคยต้องทำงานกรรมกรเลยตลอดชีวิตจึงยังเป็นเรื่องยากยิ่งสำหรับพวกเขา ผู้ที่ไม่เคยลำบากคือผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุดในค่ายกักกัน เพราะจะทนต่อสภาพค่ายกักกันได้ยากยิ่งเป็นทวีคูณ ซึ่งต่างจากผู้กักกันอื่นๆ เช่น ชาวยิวปซีซึ่งเป็นพวกร่อนเร่หาเข้ากินค่าและเคยชินกับความลำบาก จึงปรับตัวให้เข้ากับสภาพค่ายกักกันได้ง่ายกว่า นอกจากนี้การใช้แรงงานชาวยิวอย่างหนักยังเป็นการคอกย้ำให้ชาวยิวพึงระลึกตลอดเวลาที่ถูกผู้คุมใช้ความรุนแรงบังคับว่าตนมีวงจรชีวิตไม่ต่างจากสัตว์ที่เกิดมาเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าของ ถูกใช้งานโดยไม่ได้รับสิ่งตอบแทนนอกจากอาหารเพียงเล็กน้อยเพื่อยืดอายุให้ทำงานได้ต่อไปแกะดาบลงเมื่อหมดเรี่ยวแรง

Laborers were being kept to the end. (*Night*, 1982 : 41)

การทำงาน การมีชีวิตอยู่ และความตายจึงเป็นสิ่งที่แยกจากกันได้ยากสำหรับชาวยิว แม้ความหมายของความเป็นและความตายจะห่างไกลกันมากก็ตาม แต่ก็ก็เป็นความจริงที่ว่าชาวยิว ทำงานหนักเพื่อหนีจากความตายและเขยิบเข้าใกล้ความตายภายในเวลาเดียวกัน

นอกจากความตายโดยธรรมชาติจากการทำงานแล้ว ยังมีการคัดเลือก(Selection)โดยเจ้าหน้าที่แพทย์หน่วยเอสเอส เพื่อให้ได้คนงานที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดเท่าที่มีอยู่ในค่ายกักกัน จึงมีการตรวจร่างกาย เพื่อเฟ้นหาผู้ที่สุขภาพร่างกายเหมาะแก่การทำงานและกำจัดผู้ที่หมดประโยชน์อย่างที่เจ้าหน้าที่ครูฝึกในค่ายเคยบอกกับเกอร์ด จาก *All But My Life* ว่าคนที่ไม่สามารถจะทำงานให้เพื่อชัยชนะของประเทศเยอรมนีได้ถือว่าเป็นคนทรยศ และคนทรยศย่อมเลี้ยงไว้ไม่ได้ จำเป็นต้องกำจัดให้หมดไป

“And what is done with traitors, you know!” he thundered. Those who cannot work for our victory are needlessly fed. Those we exterminate.”

(*All But My Life*, 1999: 118-119)

สิ่งที่ผู้ถูกกักกันทุกคนภาวนาคือขอให้ตนผ่านการคัดเลือกและได้ทำงานต่อ เพราะการทำงานเป็นวิธีเดียวที่ทำให้พวกเขายังคงมีชีวิตรอด

ในเรื่อง *Man's Search for Meaning* นายแพทย์แฟรงค์เคยทำหน้าที่ตรวจคนไข้ แต่เมื่อเข้าค่ายกักกัน เขากลับต้องถูกตรวจร่างกายเพื่อดูความพร้อมว่าสามารถทำงานให้แก่ค่ายกักกันได้อีกต่อไปหรือไม่ การผ่านหรือตกการตรวจในครั้งนี่มีความสำคัญยิ่งเพราะเป็นเรื่องตัดสินความเป็นและความตายซึ่งคนส่วนใหญ่มักไม่ผ่านการตรวจและถูกกำจัดไป ส่วนคนที่ผ่านการตรวจก็เชื่อว่า จะ โชคดีนักเพราะการมีชีวิตอยู่ต่อไปในค่ายกักกันนั้นหมายถึงการทำงานหนัก

It was my turn. Somebody whispered to me that to be sent to the right side would mean work , the way to the left being for the sick and those in capable of work , who would be sent to special camp....It was the first selection , the first verdict made on our existence and non-existence. For the great majority of our transport , 90 per cent , it meant death. (*Man's Search for Meaning*, 1970: 10)

ข้อความที่ยกมาข้างล่างนี้เป็นบทสนทนาระหว่างเอลีจากเรื่อง *Night* กับเจ้าหน้าที่เอสเอส ซึ่งทำหน้าที่คัดเลือกนักโทษ เอลีจำเป็นต้องโกหกว่าตัวเองอายุ 18 ปี ทั้งที่ความจริงเขามีอายุยังไม่ถึง 15 ปี และเป็นชาวนา

“How old are you ?” , he asked , in an attempt at a paternal tone of voice .

“18.” My voice was shaking.

“Are you in good health?”

“Yes”

“What your occupation?”

Should I say I was a student .

“Farmer ,” I heard my voice say . (*Night*. 1982: 29)

เหตุที่เอลีต้องโกหกก็เพื่อให้เลดูเหมาะสมกับการใช้แรงงานในค่ายกักกัน เพื่อมีชีวิตรอดตามคำแนะนำของผู้ถูกกักกันรุ่นพี่ เช่นเดียวกับนายแพทย์เฟรงคส์จาก *Man's Search for Meaning* ซึ่งได้รับคำแนะนำจากผู้ถูกกักกันด้วยกันว่าต้องโกนหนวดอยู่เสมอ แม้ต้องใช้เศษแก้วก็ตาม ทั้งนี้เพื่อให้ดูหนุ่มและมีชีวิตชีวาจึงจะสมควรได้รับการคัดเลือกให้มีชีวิตอยู่ต่อไป

ในเรื่อง *Life Is Beautiful* มีการคัดแยกหญิงชราและเด็กออกจากหญิงวัยทำงาน เป็นเหตุให้นอรารรรยาของกุยโคเข้าใจผิดว่าอย่างน้อยยังคงมีมนุษยธรรมอยู่บ้างในค่ายกักกัน เพราะคนชราและเด็กได้รับสิทธิพิเศษไม่ต้องทำงาน หญิงที่อยู่ข้างๆ ต้องอธิบายให้นอรารผู้มองโลกในแง่ดีฟังว่าแท้ที่จริงแล้วคนแก่และเด็กจะถูกส่งไปกำจัด

“Listen , the old woman and children don't work because the German are going to kill them all.” (*Life Is Beautiful*, 1998: 119)

ทางค่ายได้ประกาศให้ผู้เคราะห์ร้ายถอดเสื้อผ้าออกจนหมดโดยอ้างว่าจะให้อาบน้ำในห้องที่จัดไว้ให้ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นห้องอบแก๊สพิษของกุยโคเองก็จบชีวิตในห้องแก๊สนี้เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลเยอรมันเห็นว่าคนชราและเด็กไร้ประโยชน์ เพราะไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กุยโคเองก็ต้องตรวจร่างกายอย่างละเอียดว่ามีคุณสมบัติที่จะอยู่ต่อไปหรือไม่ แม้ว่าเขาจะรู้จักเป็นการส่วนตัวกับแพทย์ซึ่งกำลังตรวจเขาอยู่ แต่เขาก็ไม่ได้รับสิทธิพิเศษแต่ประการใด

The medical selection examination is taking place in a whitewash room. In a distance corner, other army men are seated at a crude table littered with coffee cups and papers. Guido watches the doctor approach with amazement. After a quick examination of the prisoners, the physician gives his verdict to the nurse,

who writes it down in a notebook. The doctor checks eyes, hands and feet, gives his verdict and moves on. (128)

ในเรื่อง *All But My Life* ผู้ถูกกักกันทุกคนต้องเปลือยกายต่อแถวเพื่อตรวจโรคเป็นประจำ ตามกำหนดต่อหน้าเจ้าหน้าที่ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ชาย แม้จะอายจนแทบอยากแทรกแผ่นดินหนี แต่ เกอร์ดา ก็ต้องยอมเพื่อจะได้ผ่านการตรวจ ผู้เป็นโรคติดต่อหรือสภาพร่างกายทรุดโทรมจนทำงาน ไม่ได้จะถูกคัดแยกออกไปกำจัด ด้วยเหตุนี้ เกอร์ดาและฮิลเซเพื่อนคู่หูจึงดีใจมากเมื่อผ่านการตรวจ

I waited in another line while my plate was developed. Why did it take so long?

Then I heard the doctor snap. "Clear!"

I saw him pointing at me. "Clear! Clear!" he said pointing at me "Clear! Clear!"

he said pointing to others.

(...)

We embraced. We had a lease on life for another two months!

(*All But My Life*, 1999: 172)

การกำจัดคนที่ไร้ประโยชน์คือไม่สามารถทำงานได้นั้นไม่ต่างอะไรกับการยิงม้าที่ขาหักทิ้ง หรือการกำจัดสัตว์ที่เป็นโรคในฟาร์มเพื่อไม่ให้แพร่เชื้อไปติดตัวอื่น จึงเป็นการลดทอนคุณค่าของมนุษย์อย่างเห็นได้ชัด ชีวิตของเด็กและคนชรานั้นอาจไร้คุณค่าและสมควรถูกกำจัดเนื่องจากรัฐบาลได้ใช้หลักเศรษฐศาสตร์เข้ามาเป็นตัวตัดสินคุณค่าของมนุษย์ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและไร้มนุษยธรรม เพราะคุณค่าของมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการผลิตยุทธปัจจัยเพื่อความเกรียงไกรของกองทัพเยอรมันหรือแรงงานในการก่อสร้างแต่อย่างใด เนื่องจากชีวิต มนุษย์ทรงคุณค่าในตัวเอง จึงใช้เกณฑ์การตัดสินเช่นเดียวกับสัตว์ไม่ได้ว่ามนุษย์ผู้นั้นยังสมควรมีชีวิตอยู่หรือไม่

คุณค่าของการมีชีวิตมิได้อยู่ที่ว่าผู้นั้นสามารถทำประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใด แต่ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของเจ้าของชีวิตเอง แม้ว่าชีวิตของตัวละครเอกเช่น นายแพทย์แฟรงค์ซ์จากเรื่อง *Man's Search for Meaning* แอน แฟรงค์ซ์จากเรื่อง *The Diary of Anne Frank* เกอร์ดา ไกลน์จากเรื่อง *All But My Life* โจเซฟ เมาจากเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry ?* กุยโดจากเรื่อง *Life Is Beautiful* และเอลีจากเรื่อง *Night* ชีวิตของพวกเขาแลดูว่างเปล่าและด้อยค่า เพราะไร้บ้านช่อง สมบัติติดตัวและญาติมิตร แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังต้องการมี

ชีวิตอยู่และต่อสู้เพื่อที่จะรอดพ้นจากความตายมานับครั้งไม่ถ้วน เพราะพวกเขามีจุดประสงค์ที่จะมีชีวิตอยู่ที่แตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ ชีวิตของพวกเขาจึงทรงคุณค่าเกินกว่าจะถูกทำลาย

3.1.4 การขาดปัจจัยอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

การขาดปัจจัยสี่ก็เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานและความตายที่สำคัญอีกสาเหตุหนึ่งในค่ายกักกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดอาหาร การขาดอาหารจนเกิดภาวะทุโภชนาเป็นเรื่องปกติของผู้ถูกกักกันในค่ายและเกิดโศกนาฏกรรมมากมายที่เกิดจากความอดอยากเป็นลักษณะร่วมที่ปรากฏในวรรณกรรมทุกเรื่องที่ได้เลือกมาศึกษา เรื่องของความหิวมักปรากฏควบคู่ไปกับการบรรยายสภาพร่างกายที่ผ่ายผอมอันเกิดจากภาวะทุโภชนาการของตัวละคร บางเรื่องได้เล่าถึงความอดอยากจนเกิดการกินเนื้อศพ (Cannibalism) ภายในค่าย แม้จะมีการคาดโทษตายไว้ แต่ความหิวก็ทำให้ลืมความกลัวตายไปได้

ในเรื่อง *The Diary of Anne Frank* ครอบครัวแฟรงค์ได้รับความช่วยเหลืออย่างลับๆ จากหุ้นส่วนของนายแฟรงค์และพนักงานในสำนักงานที่ใช้เป็นที่หลบซ่อนในเรื่องจัดหาอาหาร แต่ผู้ทำหน้าที่หาเสบียงโชคร้ายถูกจับได้ ซ้ำร้ายในเวลานั้นแม้แต่ชาวเยอรมันเองก็ยังประสบปัญหาอาหารการกินฝืดเคืองหายาก ต้องใช้คูปองปันส่วนอาหาร ด้วยเหตุนี้ แอน แฟรงค์และคนอื่นๆ ในที่ซ่อนจึงต้องเผชิญกับความหิวโหย

The people from whom we obtained food coupons have been caught, so we have just our five ration cards and no extra coupons, and no fats. (...)

Food is not very important, but I would love a slice of rye bread just now, I feel so terribly hungry. (*The Diary of Anne Frank*, 1990: 141-143)

ความหิวได้เข้าครอบงำความคิดทุกอย่างของผู้ถูกกักกันจนไม่มีความคิดอื่นใดในสมองได้นอกจากความต้องการอาหาร ในเรื่อง *Man's Search for Meaning* ด้วยความเป็นแพทย์นายแพทย์แฟรงค์ก็ได้บรรยายถึงความหิวโหยว่าร่างกายของคนก็ตั้งย่อยตัวเอง

(...) general preoccupation with food. The organism digested its own protein,

(...) (*Man's Search for Meaning*, 1970: 29)

โรซา ลูกลินตัวละครเอกจากเรื่อง *The Shawl* แอบอุ้มแมกคาลูกน้อยโดยเอาผ้าพันคอห่อเอาไว้ในระหว่างการเดินทางเปลี่ยนค่ายกักกัน ตัวโรซาเองผ่ายผอมจนไม่มีน้ำนมมากพอให้แมกคา และที่นำเสิร์ฟไปกว่านั้นเธอได้รับการปันส่วนอาหารเป็นเพียงเศษขนมปัง ด้วยความเป็นแม่ โรซาแทบไม่ได้แตะอาหารส่วนของคุณเลย เพื่อเก็บไว้ให้แมกคา ถึงแม้จะไม่มีอะไรตักถึงท้อง แต่โรซาก็รู้สึกอิ่มด้วยความเต็มตันที่ได้ทำหน้าที่แม่ แมกคาเองก็อดทนไม่แพ้โรซาผู้เป็นแม่ เด็กน้อยต่อสู้กับความหิวโหยโดยมีผ้าพันคอประจำตัวทำหน้าที่เหมือนนมและรอดชีวิตจากความหิวโหยมาได้ทุกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ

There was not enough milk ; sometimes Magda sucked air ; then she screamed.

It was a magic shawl, it could nourish an infant for three days and three nights ? Magda did not die, she stayed alive, although very quiet.

(*The Shawl*, 1990: 5)

ความหิวไม่สามารถทำลายสัญชาตญาณแห่งความเป็นแม่ของโรซาได้ เธอยังคงดูแลลูกของตนอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่เคยคิดละทิ้งความรับผิดชอบเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ทั้งๆ ที่การประคองชีวิตของตนเองเพียงลำพังนั้นก็ยากยิ่ง

สำหรับผู้ใหญ่ ความหิวในค่ายกักกันเป็นเรื่องที่จำต้องอดทนและรับสภาพดังกล่าวโดยคุณธิ เนื่องจากเข้าใจสภาพความเป็นไปในค่ายกักกัน แต่ความหิวกับเด็กนั้นเป็นเรื่องที่เข้าใจและอดทนได้ยากยิ่ง เพราะธรรมชาติของเด็กมีความต้องการอาหารและการเล่นถือเป็นเรื่องหลัก ด้วยเหตุนี้กุยโดจึงจำเป็นต้องใช้การปิดบังความจริงโดยใช้เกมมาเป็นเหตุผลอย่างสาเหตุที่ทำให้ใจชั่วต้องทนต่อความอดอยาก กุยโดอธิบายให้ใจชั่ว ลูกชายที่เขาซ่อนไว้ในโรงนอนซึ่งรอดชีวิตจากการสังหารเด็กโดยบังเอิญฟังว่ากำลังอยู่ระหว่างเล่นเกม และกติกาสำคัญของเกมก็คือห้ามร้องหิวและร้องขอขนม

You can lose all your points for one of three things. One : If you cry . Two : If you ask to see your mother . Three : If you're hungry and ask for snack...

(*Life Is Beautiful*, 1998: 110)

วิธีของกุยโดได้ผลตามที่เขาต้องการ โจชัวรอกินเฉพาะขนมปังที่พ่อซ่อนไว้ให้ และไม่เคยร้องขอขนมอีกเลย เพราะต้องการชนะเกมนี้ซึ่งกุยโดอ้างว่ามีรางวัลต่อใจเป็นรางวัล

ทางค่ายกักกันจากเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* เปิดคลังอาหาร นำไข่สดน้ำตาลทราย แยมผิวส้ม และนมสดออกมาให้ผู้ถูกกักกันบริโภคได้ตามต้องการ เพื่อสร้างฉากตบตาเจ้าหน้าที่จากสภากาชาดสากลที่เข้ามาตรวจสภาพค่าย ผู้ถูกกักกันต่างพากันท้องร่วงเพราะวางเว้นจากการรับประทานอาหารที่มีแคลอรีสูงมานาน ร่างกายจึงไม่คุ้นเคยกับการย่อยอาหารที่ให้พลังงานมากเช่นนี้ แต่หลังจากเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจการกลับไป ทุกอย่างก็กลับเข้าสู่สภาพเดิม พวกเขาได้รับรู้คุณค่าทางโภชนาการเช่นเดิม

We were treated again to usual obnoxious diet , deficient in nutrition, taste, and color. (*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* . 1998: 143)

ความอดอยากในกิด โคนันไม่ได้ขึ้นอยู่กับในค่ายกักกัน ในเรื่อง *Jacob the Liar* โรเซ็นบลัทท์ เพื่อนร่วมห้องของเจคือต้องกินซากแมวที่หลงเข้ามาและอดอาหารตายในกิดโต และนี่เองเป็นสาเหตุเขาต้องจบชีวิตลงเช่นกันเพราะเนื้อแมวเป็นพิษ

Rosenblatt died well over a year before Jacob's safe return. He had eaten a cat that was careless enough to ignore the waiting notices along the barbed wire, and one day ther it lay in the yard, dead of starvation. Rosenblatt was the first to find it, and as I was saying, he ate it, and that's what he died of.

(*Jacob the Liar* . 1996: 14)

เอลีจากเรื่อง *Night* ได้บรรยายไว้ว่าความหิวหิวบีบคั้นให้ผู้ถูกกักไม่มีทางเลือกและต้องทำทุกอย่างเพื่อเอาชีวิตรอด จนแทบไม่ต่างจากสัตว์ที่คุ้ยเหยื่อหาอาหาร ต้องกินทุกอย่างเท่าที่หาได้โดยต้องยอมทิ้งศักดิ์ศรีและสุขอนามัย ความสกปรกน่าขยะแขยงของเศษอาหารเป็นเรื่องที่ต้องลืม เพื่อคลายความทรมานจากความหิวโหย

We were tormented with hunger. We had eaten nothing for six days, except a bit of grass or some potato peelings found bear the kitchens. (*Night*, 1982: 108)

นอกจากเศษอาหารแล้ว ผู้ถูกกักกันยังต้องข่มใจกินอาหารที่เน่าบูดมีหนอนชอนไชเพื่อความอยู่รอด ในเรื่อง *I Have Lived a Thousands Years Growing up in the Holocaust* แม่ซึ่งเคยเป็นแม่บ้านที่ใส่ใจกับความสะอาดของอาหารจนกระทั่งไม่กล้ารับประทานอาหารนอกบ้าน

และต้องทำขนมปังเองทุกวันเพื่อความแน่ใจในสุขอนามัย ต้องทำเป็นไมใส่ใจหนอนที่ไต่อยู่ในอาหาร ความหิวโหยทำให้ต้องมองข้ามศักดิ์ศรีและความสะอาด

“Mummy, there’s a worm on your spoon ! Look, Mummy, there are hundred of worms in your bowl ! And in mine ! Look !” “ Nonsense ! There are not worms. Live worms. They crawl look.”

I pick one of the swarming creatures out of my bowl and place it on the ground. It begins crawling. Then I picked another. It, too, begins crawling.

(...)

“I can’t leave this food. I am very hungry. Do you want me to die of hunger ?” Her voice is beyond recognition. Her facial expression is beyond recognition as she goes on, “And there are no worms in it ! Say no more of it !”

(*I Have Lived a Thousands Years Growing up in the Holocaust* . 1999: 99-100)

ถึงแม้ว่าผู้ถูกกักกันจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะดี แต่การมีชีวิตในค่ายกักกันนั้นจำเป็นต้องปล่อยวางเรื่องที่ไม่ทำให้ถึงตายให้กลายเป็นเรื่องเล็กน้อย แม้จะต้องทนกับความรู้สึกขัดแย้งและขมขื่นสักเพียงใดก็ตาม ทั้งนี้เพื่อรักษาชีวิตอันเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเอาไว้

ความทรมาณจากความอดอยากมิได้ยุติเพียงแค่การรับประทานสิ่งที่น่ารังเกียจเท่านั้น หากแต่ยังนำไปสู่การกินเนื้อมนุษย์ซึ่งบีบคั้นความรู้สึกมากกว่าการรับประทานหนอนหลายเท่านี้ ความหิวได้ฆ่าความรู้สึกทุกอย่างภายในจิตใจของผู้ถูกกักกันแม้แต่ความเป็นมนุษย์ ผู้ถูกกักกันได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นสัตว์นักล่าซึ่งกินได้แม้กระทั่งเผ่าพันธุ์เดียวกัน

ในเรื่อง *The Shawl* โรซากลัวและระแวงระวังตลอดเวลาว่าผู้ถูกกักกันด้วยกันอาจรู้ว่าเธอซ่อนลูกน้อยเอาไว้ เพราะถ้าเมื่อใดความลับนี้ถูกเปิดเผย แมกดาต้องกลายเป็นอาหารของผู้ที่กำลังหิวโหยเหล่านั้น ไม่วันแม้กระทั่งสเตลลาผู้เป็นหลาน ทั้งนี้เนื่องจากแมกดาซึ่งเด็กเกินกว่าจะช่วยเหลือตัวเองได้ ชัยยังมีลักษณะของพวกอารยันคือผมสีทองและตาสีฟ้าซึ่งยิ่งทำให้เป็นเป้าของการแก้แค้นจากชาวยิว

Magda was mute. She never cried. Rosa hid her in the barracks, under the shawl, but she knew that one day someone would inform ; or one day someone, not even Stella would steal Magda to eat her. (*The Shawl*, 19990: 6)

นายแพทย์เฟรงคล์จากเรื่อง *Man's Search for Meaning* ได้รับรู้ข่าวการกินเนื้อมนุษย์ซึ่งกำลังระบาดอยู่ในค่ายกักกันเดิมที่เขาเพิ่งย้ายมาจากเพื่อนซึ่งทำหน้าที่เป็นตำรวจยิว ทั้งนี้เนื่องจากความทรมาณจากความหิวโหยทำให้พวกเขาไม่มีทางเลือก

I met a friend from the old camp. He related me how he , as a policeman , had search for a piece of human flesh. That was missing from a pile of corpses. He confiscated it from a pot in which he found it cooking. Cannibalism had broken out. (*Man's Search for Meaning* . 1970: 55)

ในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry ?* ผู้ถูกกักกันเตียงข้างๆ ของโจเซฟนั่งรับประทานอาหารอย่างสบายอารมณ์ ทันใดนั้น ผู้ถูกกักกันที่อยู่ติดกันก็ร้องโวยวายขึ้นว่านั่นเป็นเนื้อมนุษย์

(...) a piece of meat lodged between two slices of white bread. He proceeded to eat this sandwich noisily, with annoying relish, ending with a burp and a prolonged fart. Suddenly, a man from an adjoining bunk sniffed the air and call out excitedly, "I smell the smell of human being ! This is the smell of a human being !" (*Dear God, Have You Ever Gone Hungry ?* . 1998:144-145)

ข้อความที่ยกมาเป็นคำพูดของผู้ถูกกักกันคนอื่นที่เห็นการบริโภคเนื้อมนุษย์ในหมู่ชาวยิวด้วยกันเอง หากมองในอีกแง่มุมหนึ่ง คนที่กินเนื้อมนุษย์ด้วยกันเองอาจไม่ใช่ผู้ถูกกักกันที่หิวโหย แต่เป็นพวกนาซี

“Guten Appetit!” (*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*, 1998: 76)

จากภาพดังกล่าวจะเห็นว่าคนที่ถูกกินคือผู้ถูกกักกันชาวยิว สังเกตได้จากรูปดาวที่แขนเสื้อ และผู้ที่กำลังกัดกินชาวยิวอยู่นั้นก็คือทหารเยอรมันซึ่งมีสวัสดิกะติดอยู่ที่ปกเสื้อ โจเซฟตั้ง

ชื่อภาพนี้ว่า “Guten Appetit !” ซึ่งเป็นภาษาเยอรมันแปลว่าขอให้เจริญอาหาร เป็นการเสียดสีชะตากรรมของชาวยิวที่ต้องตกเป็นเหยื่อของลัทธินาซีอย่างไร้ทางสู้ ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์อันเป็นปัญหาที่ชาวยิวประสบอย่างหนักในช่วงการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว จากรูปดังกล่าว ผู้ถูกกักกันได้เปลี่ยนสถานภาพจากมนุษย์ไปเป็นอาหารหรือเหยื่อของ ชาวเยอรมัน ขนาดรูปร่างที่อ้วนส่วนจนเล็กผิวดำแดงให้เห็นว่าความเป็นมนุษย์ของชาวยิวได้ลดลง อันเนื่องมาจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคนของรัฐ หรืออาจมองได้ในอีกแง่หนึ่งว่าผู้คุมได้กลายเป็นอสูรกายร่างยักษ์ซึ่งไร้ความปรานีคอยกักกันทำร้ายชาวยิว

การบรรยายสภาพการขาดอาหาร รมักมีทวนคู่ไปกับการบรรยายสภาวะร่างกายที่ผิดปกติจากภาวะทุโภชนาการ เช่น โรคขาดสารอาหาร ร่างกายที่ผ่ายผอมราวกับซากศพ ส่งผลให้เด็กไม่เจริญเติบโตตามปกติ ส่วนผู้หญิงไม่มีรอบเดือนอันเป็นผลจากการขาดสารอาหารอย่างหนักติดต่อกันเป็นเวลานาน จนระบบสืบพันธุ์หยุดการทำงาน

พิษของโรคขาดสารอาหารทำให้ไรวาในเรื่อง *The Cage* ไม่สามารถเดินได้ จนต้องนอนแนบอยู่บนเตียงนับเป็นเวลาแรมเดือน เพราะไม่สามารถเดินทางไปรับการรักษาได้ น้องชายช่วยกันแบกเธอไปหาหมออย่างยากลำบาก แต่แพทย์ก็ไม่สามารถให้การรักษาได้ เพราะขาดแคลนยา

Avoiding my eyes, the doctor looks at Moische sadly. “I wish I could. I know her problem – malnutrition, vitamin deficiency, loss of calcium in her bones – but the cure I cannot supply. I wish I could help her, and all the other.”

(*The Cage*. 1986: 48)

ร่างกายที่ผ่ายผอมราวกับ โครงกระดูกและเสื้อผ้าที่สกปรกทำให้นายแพทย์แฟรงค์ส์รู้สึกว่าคุณเองไม่ต่างไปจากศพ

We looked like skeletons disguised with skin and rags,...This body here ,my body ,is really a corpse already. (*Man’s Search for Meaning*, 1970: 29)

โรคตามขโมยก็เป็นอีกผลพวงหนึ่งจากการขาดสารอาหารซึ่งสเตลลาผู้มีอายุไม่ถึง 14 ปี และแมกดา หนูน้อยวัยหัดเดินต้องประสบ ทำให้ทั้งคู่มีพัฒนาการที่ไม่สมวัย กล่าวคือสเตลลาเป็นเด็กแคระแกรนและไม่มีรอบเดือนแม้ว่าจะถึงวัยอันสมควร ส่วนแมกดาก็ไม่สามารถเดินได้อย่างเด็กวัยเดียวกันเพราะมีแขนขาลีบเล็ก

Stella was ravenous. Her knees were tumors on sticks, her elbows chickens bones. (*The Shawl*, 1990: 1)

Magda's feathered round head and her pencil legs and balloonish belly and zigzag arms... (10)

ร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ทำให้ผู้กักกันหญิงหูดการมีรอบเดือนจนกลายเป็นเรื่องปกติ ไม่ว่าจะ เป็นเกอร์ดาในเรื่อง *All But My Life* โรซาและสเตลลาในเรื่อง *The Shawl* และริเบกกา ภรรยาของโจเซฟ เบา ในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* ต่างก็พูดเป็นเสียง เดียวกันว่าผู้หญิงส่วนใหญ่หูดการมีรอบเดือน เนื่องจากความอดอยากเรื้อรังมานานนับปี ส่งผลให้ ระบบต่างๆ ภายในร่างกายผิดปกติ

Stella did not menstruate. Rosa did not menstruate. (5)

การที่รัฐบาลเยอรมันต้องให้ชาวยิวอยู่ในสภาพหิวโห้ตลอดเวลาที่น่าจะเป็นเพราะเหตุ ผลทางเศรษฐกิจและความชิงช้า ตามหลักเศรษฐศาสตร์แล้วการลดต้นทุนการผลิตให้ได้มากที่สุด จะก่อให้เกิดกำไรมากที่สุดตามมาเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ การให้อาหารอย่างเร็วในปริมาณที่ อดัดจึงเป็นการลดต้นทุนในการใช้แรงงานชาวยิว มีการคำนวณกันว่าค่าอาหารและเสื้อผ้าชาวยิวหนึ่งคนตกเป็นเงินวันละเพียง 0.70 มาร์ค ในขณะที่หากรัฐบาลให้หน่วยงานเอกชนเช่าใช้ชาวยิวจะได้ค่าตอบแทนวันละ 6 มาร์ค (Stein, 1999: 19) จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นว่าเป็นการลงทุน ที่มีกำไรงามและคุ้มค่าอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้คุมได้กล่าวถึงเหตุผลที่ต้องให้ชาวยิวอดอยากแก่ไรว่า เป็นเพราะต้องการให้ผู้ถูกกักกันเหลือความรู้สึกลอยๆอยู่เพียงอย่างเดียวก็คือความหิว เพื่อให้หมกมุ่นอยู่กับการคิดหาอาหารมาตอบสนองความต้องการของร่างกายเพียงเรื่องเดียว (*The Cage*, 1986 : 234) ซึ่งจะทำให้ง่ายต่อการปกครองและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานในเวลาเดียวกัน ผู้ถูกกักกัน จะพยายามทำตามคำสั่งเพื่อให้ได้อาหารประทังชีวิต

ไม่เพียงความหิวเท่านั้นที่เป็นอุปสรรคต่อการมีชีวิตอยู่ในค่ายกักกัน การเดินทางไกลที่ รู้จักกันในชื่อ *long march* หรือการเดินทางมรณะภายใต้ความหนาวเย็นโดยปราศจากเสื้อผ้าและ รองเท้าให้ความอบอุ่นที่เหมาะสม ก็เป็นความทรมานอีกประการหนึ่งที่คร่าชีวิตผู้ถูกกักกันเป็น จำนวนมาก มรณกรรมของชาวยิวท่ามกลางหิมะสีขาวโพลนเป็นภาพที่น่าสลดสังเวช แต่ สำหรับผู้ถูกกักกันด้วยตนเองแล้วภาพดังกล่าวเป็นสิ่งที่พบเห็นจนชินตาเสียแล้วก็ได้ เพราะ

เป็นที่รู้กันดีว่าเมื่อใดที่ม็อยฮลับบนพื้นหิมะที่ขาวโพลนเย็นเฉียบ พวกเขาอาจไม่มีโอกาสตื่นขึ้นอีก และบ่อยครั้งที่สีขาวยริสุทธ์ของหิมะจะเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานด้วยเลือดของของผู้เคราะห์ร้ายที่ฝ่าฝืนคำสั่งของผู้คุมหรือคิดหลบหนี

We were outside. The icy wind stung my face. I bit my lips continually to prevent them from freezing. Around me everything was dancing a dance of death.... I was walking in a cemetery, among stiffened corpses, logs of wood. Not a cry of distress, not a groan, nothing but a mass agony, in silence. No one asked anyone else for help. You died because you had to die. There was no fuss.

I felt that to sleep would mean to die and something within me revolted against this death. All around me death was moving in, silently, without violence. It would seize upon some sleeping being, entering to him, and consume him bit by bit. (*Night*, 1982: 85)

อากาศที่หนาวจัดอีกทั้งยังขาดเสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องกันหนาว ทำให้ผู้ถูกกักกันได้รับ ความทรมานจากอาการหิมะกัดจนบางรายถึงกับนิ้วหลุดหรือถึงกับเสียชีวิตก็มีไม่น้อย

Everywhere we felt some dead. Some we buried, other we simply left. Hundreds of girls had frozen feet, bloody and full of pus. I saw one girl breaking off her toes as though they were brittle wood.

(*All But My Life*, 1999: 191)

นอกจากการเดินเท้าแล้ว ยังมีการใช้พาหนะอื่นๆ ในการขนส่งขาวยิวได้แก่ รถไฟและรถบรรทุก แต่ไม่มีใครเรียกพาหนะดังกล่าวตามชื่อเรียกของมัน พวกเขาต่างพร้อมใจเรียกมันว่า **cattle car** เพราะสภาพภายในที่แออัดจนแทบไม่มีอากาศหายใจ ผู้ถูกกักกันต้องเบียดเสียดกันราวกับปลาซาตินบรรจุกระป๋อง ไม่มีที่ให้นั่ง และที่นำอาหารที่สุดคือพวกเขาต้องยืนอยู่ท่ามกลางกองอาวม เนื่องจากไม่มีห้องน้ำ ทั้งยังต้องทนกับความเหนียวล้าและปวดเมื่อยที่เกิดจากการเบียดเสียดและทาบทับกับผู้ถูกกักกันอื่นๆ จนกว่าจะถึงจุดหมาย ตลอดการเดินทาง ผู้ที่โชคร้ายเสียชีวิตจะถูกโยนลงจากรถราวกับซากที่โยนทิ้งไปนั้นไม่ใช่ร่างมนุษย์

Outside, the SS went by, shouting : "Throw out all the dead! All corpses outside !" (*Night*, 1982: 94)

จากวรรณกรรมที่เลือกศึกษา พบว่าหิมะได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย หิมะและความหนาวเย็นทำหน้าที่เป็นปฏิปักษ์ต่อตัวละคร (antagonist) ทำให้ตัวละครต้องต่อสู้เพื่อเอาชนะและมีชีวิตรอด ตัวละครที่ไม่สามารถต่อสู้กับภัยหนาวได้จะตกเป็นเหยื่อและเสียชีวิตในที่สุด อย่างเช่นพ่อของเอลีซึ่งหมดความหวังที่จะอยู่ต่อไป เขายอมพ่ายแพ้แก่ความหนาวและยอมตายท่ามกลางหิมะ หิมะขาวไม่ได้ให้ภาพลักษณ์ที่สวยงามหรือเป็นสัญลักษณ์แทนความบริสุทธิ์เยือกเย็นอีกต่อไป ในทางตรงกันข้าม กลับหมายถึงความทรามานและมรณกรรมของชาวยิว หิมะขาวกับความเลียดจึงกลายเป็นภาพลักษณ์ที่สยดสยองและน่าเศร้าในเวลาเดียวกัน

การเจ็บป่วยด้วยโรคที่พบได้บ่อยที่สุดคือ ไทฟอยด์ วัณโรค ท้องร่วง และหิมะกัด เนื่องจากสภาพความเป็นอยู่ที่แออัดและฝิดสุขลักษณะ แม้จะมีโรงพยาบาลในค่ายกักกัน แต่กลับทำหน้าที่ได้แค่เป็นเรือนนอนและรวบรวมผู้ป่วยไว้ในที่เดียวกัน เพื่อง่ายต่อการกำจัดผู้ทั้งหมด สภาพและเป็นการจำกัดการแพร่ของโรค เนื่องจากขาดแคลนเครื่องมือทางการแพทย์และบุคลากรสาธารณสุขซึ่งมีความรู้และยา โรงพยาบาลในค่ายกักกันจึงเป็นเหมือนที่พักรอคอยการส่งตัวต่อไปสู่มือมัจจุราช แทนที่จะเป็นที่รักษาพยาบาลที่ค่อชีวิตและคลายความเจ็บปวดทรมานให้แก่ผู้ถูกกักกัน

ในเรื่อง *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* ความขาดแคลน การสนับสนุนทางการแพทย์และจำนวนผู้ป่วยที่เพิ่มขึ้นทำให้ผู้คุมต้องหาผู้ทำหน้าที่แพทย์จากในค่ายกักกัน แต่ทว่ามิได้มีหน้าที่รักษาคนไข้เนื่องจากทางค่ายไม่ได้จัดหาเวชภัณฑ์ทางการแพทย์ใดๆ ไว้ให้เลย หน้าที่ของแพทย์ในค่ายกักกันคือรายงานว่าผู้ใดป่วยเกิน 3 วัน เพราะคนที่ป่วยเกินกว่านี้จะถูกส่งเข้าห้องแก๊ส

“ Who has medical training among you?” the commandant called out one day during head count. The commandant looked at her over sharply, smiling ironically. “How many years of medical school do you have?”

(...)

“ Well, then you are the doctor.”

And so the medical student from Budapest became a doctor. A doctor without medical tools, without medicines. A doctor who must report anyone who is sick more than three days. (*I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 199-200)

หลังจากเดินทางด้วยเท้าฝ่าหิมะมาเป็นระยะทางกว่า 250 กิโลเมตรเกอร์ดาจากเรื่อง *All But My Life* ก็มาถึงจุดหมายที่ค่ายร้าง ณ เมืองเดรสเดน เมื่อตกลางคืนผู้ถูกกักกันก็พากันท้องร่วงโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่กลับไม่ได้รับการรักษาพยาบาล ความเมตตาที่มากที่สุดที่ผู้ถูกกักกันได้รับจากเจ้าหน้าที่ก็คือถังไม้หนึ่งใบสำหรับถ่ายทุกข์ในขณะที่มีผู้ถูกกักกันร่วม 400 คน

We all had diarrhea now. At night a wooden barrel was put near the door for the use of perhaps four hundred girls. We were told that it must not be overflow...We had to run all night, standing in line, and plead for our turn. When the SS woman came in the morning, they beat us, calling us every filthy word in the vocabulary. (*All But My Life*. 1999: 195)

แม่นายแพทย์แฟรงค์คลีนในเรื่อง *Man's Search for Meaning* จะมีอาชีพเป็นแพทย์ก็ไม่สามารถหนีรอดจากการติดโรคไทฟอยด์ซึ่งระบาดในค่ายกักกันได้ เนื่องจากการทำหน้าที่แพทย์ตรวจรักษาผู้ถูกกักกันด้วยตนเอง แม้กระนั้นนายแพทย์แฟรงค์คลีนก็ยังคงทำหน้าที่ตรวจคนไข้ของตนต่อไป

While I was working as a doctor in the typhus block,...I dragged myself from patient to patient, though I myself was weak and exhausted from a serious attack of typhus. (*Man's Search for Meaning*, 1970: 51)

ภาพแพทย์ที่ป่วยตรวจอาการคนไข้ที่ป่วยด้วยโรคเดียวกันนี้สร้างความสะเทือนใจและเป็นการชี้ให้เห็นสภาพความขาดแคลนภายในค่ายได้อย่างชัดเจน ถึงขนาดต้องให้ผู้ป่วยรักษากันเองเท่าที่ทำได้

ในเรื่อง *I Have Live a Thousand Years Growing up in the Holocaust* แม้ว่าเจ็บบป่วยแต่กิจวัตรประจำวันของค่ายกักกันก็ยังคงดำเนินต่อไป ผู้ป่วยยังคงต้องทำงานอย่างหนักโดยขาดการเอาใจใส่ จึงยังมีสภาพแย่งลง

In mid – July a diarrhea epidemic sweeps the whole camp. In a few days it reduces us to rag like dolls barely able to walk. I am dizzy, and Mummy keeps encouraging me to breathe deeply and walk erect. I have violent abdominal cramps. The pain is unbearable. The routine continues, however. *Zaehlapell*, march to work, twelve-hour workday. On the verge of collapse, we carry on. (*I Have Live a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 105)

นายแพทย์เคิร์ชบาอม์จากเรื่อง *Jacob the Liar* เป็นแพทย์ที่ทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วยในเก็ดโค ไปตามสมควรที่ตนสามารถทำได้ แต่การรักษาของนายแพทย์คนนี้ก็ไม่ได้ผลนัก เนื่องจากขาดเครื่องเวชภัณฑ์ สิ่งที่เขาจะทำได้คือใช้หูฟังตรวจการเต้นของหัวใจและการทำงานของปอดอย่างคร่าวๆ ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีโอกาสนอกนอกเก็ดโค สิ่งแรกที่เขาต้องการคือ เครื่องมือแพทย์

“Do you need to take anything with you?” “Medical equipment.” “Good enough.” Perhaps it was he who had given Kircschbaum the idea.

(*Jacob the Liar*, 1996: 177)

3.1.5 การถูกล่วงละเมิดทางเพศ

การถูกล่วงละเมิดทางเพศถือเป็นการทำร้ายร่างกายและจิตใจที่เกิดขึ้นกับชาวยิว แม้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวและชาวเยอรมันจะสิ่งต้องห้ามทั้งตามแนวคิดต่อต้านชาวยิวและตามกฎหมาย แต่ก็ยังปรากฏว่ามีผู้ถูกกักกันสตรีชาวยิวถูกคุกคามทางเพศโดยชายชาวเยอรมัน ในวาระกรรมที่นำมาศึกษา ตัวละครเอกซึ่งถูกคุกคามทางเพศได้แก่ โรซา ลูบลินและเกอร์คา ไคลน์ นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงเหตุการณ์ข่มขืนศพหญิงชาวยิวที่เพิ่งเสียชีวิต

ในเรื่อง *The Shawl* โรซาถูกชายเยอรมันข่มขืนใจและที่เลวร้ายที่สุดคือเหตุการณ์เช่นนี้มิได้เกิดขึ้นครั้งเดียว การโดนทำร้ายทางเพศนี้มีสเตลลา หลานสาวของโรซาซึ่งก็อยู่ในค่ายกักกันด้วย เป็นผู้รับรู้เหตุการณ์ ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าลูกสาวของโรซาเป็นผลพวงจากการถูกข่มขืนหรือไม่ เนื่องจากเด็กน้อยมีนัยน์ตาสีฟ้าและผมสีทองเช่นเดียวกับชาวอารยัน

Stella knew that I was forced by the German many times but I was too weak to conceive. (*The Shawl*, 1990: 3)

ผู้อำนวยการค่ายในเรื่อง *All But My Life* เสนออาหารหนึ่งมื้ออย่างที่ชาวเยอรมันได้กิน เพื่อแลกกับการให้เกอร์คายอมตามใจ แต่เมื่อเธอปฏิเสธ ผู้อำนวยการก็ลงโทษโดยให้เกอร์คาเปลี่ยนไปทำงานที่หนักขึ้นกว่าตำแหน่งเดิมเป็นสองเท่า ถึงอย่างไรเกอร์คาก็ยังโชคดีกว่าโรซาอยู่มาก เนื่องจากมิได้ถูกผู้อำนวยการใช้กำลังเข้าบังคับ แต่เกอร์คาก็ถูกลงโทษให้ทำงานอย่างหนักจนแทบเอาชีวิตไม่รอด

เหตุการณ์ที่น่าอนาถที่สุดดูเหมือนจะเป็นการล่วงละเมิดทางเพศกับศพของสตรีชาวยิว แม้จะหมดลมหายใจไปแล้วร่างของเธอก็ยังถูกข่มขืนรังแก ในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* หลังจากฆ่าชาวยิวกว่าเจ็ดสิบคนในเมือง โบนาร์กา (Bonarka) นักโทษชาวยิวรัสเซีย ซึ่งได้รับมอบหมายให้มีส่วนร่วมในการสังหารครั้งนี้ด้วยก็เริ่มการกระทำที่ต่ำช้าผิดมนุษย์โดยการ รุมย่ำยีศพหญิงชาวยิวที่เพิ่งจะสิ้นใจ

...the *Wachmans* (Russian prisoners....) ..., stood in line for the pleasure of raping a dead Jewess. "Faster, faster," they urged, "while she's still warm."

(*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*. 1998: 152)

3.1.6 การสังหาร

การสังหารถือเป็นบทลงโทษสูงสุด ในค่ายจะเกิดขึ้นเมื่อพบว่าผู้ถูกกักกันทำผิดกฎค่าย ส่วนใหญ่การประหารชีวิตจะเกิดขึ้นอย่างเปิดเผยเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักโทษคนอื่น ถือเป็น การ เชือดไก่ให้ลิงดู

เอลีจากเรื่อง *Night* เคยมีประสบการณ์เห็นฉากการประหารชีวิตนักโทษทั้งเด็กและผู้ใหญ่ นักโทษผู้ใหญ่ถูกกล่าวหาว่าขโมยอาหารเพื่อเตรียมก่อความไม่สงบ ในขณะที่เด็กชายซึ่งทำหน้าที่ คนรับใช้คาไปติดร่างแหไปด้วยในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิด

Then the march past began. The two adults were no longer alive. Their tongues hung swollen, blue – tinged. But the third rope was still moving; being so light , the children was still alive... (*Night*. 1982: 62)

การตัดสินโทษตายแก่ผู้ถูกกล่าวหาว่าสะสมอาหารเพื่อก่อความไม่สงบภายในค่ายกักกัน นั้นอาจฟังดูมีเหตุผลบ้าง แต่ความโนเป็นจริงแล้ว การลงโทษประหารชีวิตอาจเกิดขึ้นได้กับผู้ กระทำผิดเพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้กระทำผิดเลย เช่น ผู้ถูกกักกันหญิงเคราะห์ร้ายผู้หนึ่งซึ่ง พยายามหาอาหารประทังชีวิตในระหว่างทาง ทำให้ต้องแตกแถวเมื่อเห็นกระป๋องนมทิ้งอยู่โคน ต้นไม้ ด้วยความดีใจเธอก็รีบวิ่งเข้าไปตรวจดูว่ายังพอมีนมเหลือบ้างหรือไม่

One girl spotted a milk can leaning against a tree. She ran out of line to see if there were any milk in it. An SS man grabbed her by the neck, forced her to her knees. I saw her turn, petrified, when he took the rifle from his shoulder.

"Mercy! Mercy!" she pleaded.

She threw her arms up as he fired. Was it in prayer or desperation ?

And as he turned to go, the SS man kicked her aside.

(*All But My Life*, 1999: 192)

กระป๋องนมเปล่าใบนี้สำหรับคนทั่วไปในเวลาปกติแล้วย่อมเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากขยะที่ไร้ค่า แต่สำหรับผู้ถูกกักกันแล้ว เศษขยะดังกล่าวอาจเปรียบได้กับความหวังที่จะอิ่มท้องและต่อชีวิต แต่ความหวังครั้งนี้กลับนำมาบรรณาการมาให้อย่างคาดไม่ถึง

จากเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* การสังหารหมู่เป็นการทำลายล้างอีกรูปแบบซึ่งถือได้ว่ารุนแรง โหดเหี้ยมและสะเทือนขวัญที่สุด การสังหารหมู่เกิดขึ้นหลากหลายรูปแบบแล้วแต่สถานการณ์และความสะดวกของเจ้าหน้าที่ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการฆ่าจะจัดหาได้ด้วยเหตุนี้ จึงมีการนำปืนใหญ่ปลดระวางจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งที่มีอยู่เป็นเครื่องมือขุดหลุมศพเพื่อสังหารหมู่ชาวยิว โดยให้เหยื่อเป็นผู้จัดการขั้นตอนต่างๆ ในการทำลายล้างหมู่เอง และที่น่าสลดไปกว่านั้นคือเหยื่อขุดสุดท้ายต้องเผาตัวเองก่อนเพื่อเป็นเชื้อไฟให้ศพที่กองรวมอยู่กันหลุมลุกไหม้ ผู้ถูกกักกันแห่งค่ายปลาสโซว ได้เห็นเหตุการณ์ที่น่าเศร้านี้โดยตลอดผ่านรั้วคอกหนามออกไป แต่ไม่มีใครกล้าแม้กระทั่งจะหยุดดูเพราะผู้ถูกกักกันไม่ได้รับอนุญาตให้หยุดทำงาน เว้นเสียแต่ได้รับคำสั่งจากผู้คุมเท่านั้น

The German used two dugouts left over from World War 1 here for mass grave in which countless people were driven to slaughter and immolated. The established was as follows: The victims were brought to the dugouts in groups. Those from the first group undressed, handed over their clothes , put down a layer of logs, and lay side by side, to be shot with machines guns. The second group undressed, covered the dying with another layer of logs, and lay down the same way. So it went with one group after another, until the last one was forced to pour gasoline over the bodies and light a bonfire before their own deaths. (*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*, 1998: 152)

การสังหารหมู่ครั้งนี้ถือได้ว่าโหดเหี้ยมและทำร้ายความรู้สึกของทั้งเหยื่อและผู้เห็นเหตุการณ์เป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เคราะห์ร้ายเองได้มีส่วนร่วมในบรรณาการของตนเองอย่างไม่มีทางเลือก จึงเป็นการบีบคั้นจิตใจอย่างหนัก อีกทั้งแสดงให้เห็นว่าชาวยิวได้ตกเป็นทาสของเจ้าหน้าที่ผู้คุมอย่างสมบูรณ์ เจ้าหน้าที่สามารถออกคำสั่งให้ชาวยิวปฏิบัติตามได้ทุกประการแม้กระทั่งปลิดชีวิตตนเอง ส่วนผู้เห็นเหตุการณ์นั้นก็ได้รับสบทุกขั้นตอนการฆ่าด้วยตนเองอย่างหลีกเลี่ยง

ไม่ได้เช่นกัน เนื่องจากไม่สามารถผละจากงานเพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นความตายต่อหน้าต่อตานี้
 ชะตากรรมของผู้ร่วมเชื้อชาติจึงเป็นเหมือนเงาสะท้อนอนาคตของพวกเขาซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา
 เมื่อเหยื่อการสังหารหมู่เป็นเด็กทารกที่ถูกเผาทั้งเป็นในกองไฟและกลายเป็นควันพวยพุ่ง
 ไปทั่ว ก็ยังน่าสยดและรันทดใจ เอลิในเรื่อง *Night* ไม่สามารถข่มใจให้ลืมภาพควันอัน
 เปรียบเหมือนหัวใจไว้อาลัยบนท้องฟ้านี้ได้เลย ความตายของทารกเป็นความรุนแรงที่ยาก
 จะบรรยายและทำร้ายจิตใจของผู้พบเห็นจนเกินจะรับได้

Never shall I forget that smoke. Never shall I forget the little faces of the
 children, whose bodies I saw turned into wreaths of smoke beneath a silent blue
 sky. (*Night*, 1982: 32)

ในคืนที่หมอกกลงจัดเป็นเหตุให้กุยโคจากเรื่อง *Life Is Beautiful* หลงทางจนไปพบสุสาน
 มนุษย์ เขาถึงกับตกตะลึงตัวแข็ง

He stops at a patch where the fog is thin – and the sight before his eyes turns
 him to stone. Facing him is a mountain of corpses. Just behind the pile of
 bodies. The sinister arm of a crane used to transport the dead bodies is sticking
 up into the air. (*Life Is Beautiful*. 1998: 147)

นอกจากประสบการณ์ตรงที่ผู้แต่งได้พบเห็นเหตุการณ์สังหารหมู่แล้ว ยังมีคำบอกเล่า
 เกี่ยวกับความหฤโหดของการสังหารหมู่อีกหลายต่อหลายครั้ง ซึ่งไม่มีใครอยากเชื่อว่าจะเกิดขึ้น
 จริง ในเรื่อง *All But My Life* เกอร์ดา ไคลน์ได้รับจดหมายจากเพื่อนรักที่ชื่อว่า อีริกาซึ่งกำลังจะ
 แต่งงานกับชายคนรักในเร็ววันว่า ชีวิตของเธอได้พินาศลง เธอต้องสูญเสียแม่และว่าที่สามีใน
 การสังหารหมู่ชาวยิวในทีโล่งแจ้งด้วยวิธีซึ่งไม่มีใครคาดคิดคือให้ชาวยิวเปลือยกายนอนคว่ำแล้ว
 กราดยิงจากบนหลังม้า ซึ่งสร้างความทรมานให้เหยื่อไม่น้อย เนื่องจากบางคนต้องตายเพราะโดน
 ม้าเหยียบ ผู้ที่ยังไม่ตายก็ถูกสั่งให้เดินเปลือยกายออกไปบริเวณนอกตัวเมืองเพื่อเริ่มการสังหารหมู่
 ครั้งต่อไป

(...) Old people, young people, and children all had been taken to the market
 place. There they had undressed and lain naked on the stones, face down, and
 the murderers on horses and brandishing guns trampled on that screaming
 human pavement. Many were killed by the horseshoes, the whip left bloody
 traces. After the initial thirst of the sadists was satisfied, those who remained

alive had to march naked outside the town. They had dig their own grave and stand on the rim until a hail of bullets killed them. (...)

We were there. What were laws now, forbidding Jews to leave the city limits ? But nobody caught us or care. The moon was shining. We saw great square grave, half-open yet, a mountain of naked bodies in it. Many were recognized. We found my mother; she was all bloody. We did not find my little my brother. I found Henck, the one I love more than life, who was to be my husband. I kissed his dead face. Not one tear did I shed in the grave. Only my heart died. Do you know what ? If they would come tomorrow and kill my father, I would not care. I would not cry. I would be glad for him. I wish they would kill me. (...) (*All But My Life*, 1999: 69 - 70)

คนที่ถูกฆ่ามิได้มีเพียงแม่และคนรักของอิริกาเท่านั้น ตัวอิริกาเองก็เป็นเหยื่อจากการสังหารโหดครั้งนี้เช่นกัน หัวใจของอิริกาได้แตกสลายไปพร้อมกับคนที่เธอรัก เธอได้กลายเป็นศพที่ยังคงมีลมหายใจซึ่งมีสภาพไม่ต่างกับตายไปแล้ว ชีวิตได้หมดคุณค่าลงเนื่องจากหมดความหวังที่จะได้อยู่ร่วมกับครอบครัวและคนรัก นอกจากนี้ อนาคตก็ยังว่างเปล่าเพราะจุดมุ่งหมายในชีวิตได้มลายลง ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ของหญิงสาวผู้นี้ได้ถูกทำลายลงไปด้วย เนื่องจากเธอไม่เห็นเหตุผลของการมีชีวิตอยู่ต่อไป เหตุนี้ความเป็นและความตายจึงไม่มีความสำคัญสำหรับเธออีก

ท่ามกลางอากาศที่ร้อนระอุในเดือนกรกฎาคม ขณะนั่งพักรับประทานซูปเป็นอาหารกลางวันอยู่ เอลลีจากเรื่อง *I Have Lived a Thousand Year Growing up in the Holocaust* เห็นรถบรรทุกเล็กวิ่งเข้ามาในค่าย เจ้าหน้าที่หน่วยเอสเอสใช้ปืนผลัดพลเรือนชายคนหนึ่งในชุดเสื้อโค้ทสีเทาลงจากรถ แต่กลับถูกชายคนนั้นผลักกลับเป็นการตอบโต้ หลังจากนั้นเอลลีก็ได้ยินเสียงปืนดังติดต่อกันอีกหลายนัด เมื่อสิ้นเสียงปืน พลเรือนจำนวนหนึ่งล้มลงจมกองเลือด ที่ยังพอมีลมหายใจอยู่หรือยังไม่ถูกกระสุนก็ต่อสู้กับเจ้าหน้าที่อย่างสุดแรงเกิด โดยช่วยกันผลักและกระแทกกระบอกปืนที่เล็งมายังพวกเขา สิ่งที่ถูกกักกันชาวยิวทำได้ในขณะนั้นคือวางเฉยราวกับไม่มีส่วนรู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรับประทานซูปต่อไป

(...) One SS man does the shooting. Like target practice, he falls the civilians, one by one.

The next row of ten is shot by another ss soldier. Against the same wall the next ten are lined up. In order to reach the wall they are obliged to step over

the bodies of the first ten victims. I see a young woman, also in gray trench-coat, fall on the body of a man she is about to step over, and remain lying draped over the body until a German soldier hauls her to her feet and thrusts her against the wall. He shoots her along with the others.

Row after row, the firing squad concludes its task and march off. The bloodied bodies remain scattered about the square. Suddenly, one body, that of a man, begin to crawl in the direction of the departing Germans. One of the German soldier notices him, and turns. At that moment, the condemned victim hurls himself on the soldier and tackles him to the ground. The other soldiers rush to their comrade's aids and free him from the grip of his profusely bleeding attacker. The wounded civilian is finally felled by bullets discharged from three German guns simultaneously.

The indifference of my fellow inmates is shatter for the rest of the afternoon. At the risk of the grave punishment, we keep glancing down at the prone bodies in the central square of the camp below us.”

(I Have Lived a Thousand Year Growing up in the Holocaust, 1999 : 102)

เมื่อการสังหารปิดฉากลง เอลลีและผู้ถูกกักกันอื่นๆ ได้รับมอบหมายให้ทำความสะอาดที่เกิดเหตุซึ่งได้กลายเป็นแอ่งเลือดขนาดใหญ่ เศษดินและฝุ่นผงบริเวณนั้นเปลี่ยนไปเป็นสีแดงเลือดไหลนองไปทั่ว ขณะที่เอลลีกำลังใช้ไม้กวาดโกยกองเลือด เธอก็เกิดความรู้สึกเศร้าสลดและกลัว เนื่องจากรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว และในขณะเดียวกัน เอลลีก็นับถือการกระทำของพวกเขาซึ่งกล้าต่อสู้ด้วยมือเปล่ากับเจ้าหน้าที่หน่วยเอสเอสที่มีอาวุธจนถึงวาระสุดท้าย พวกเขาจึงเป็นวีรบุรุษในสายตาของเอลลี มรณกรรมของผู้กล้ากลุ่มนี้ทิ้งคำถามสำคัญในใจเอลลีว่า “ความตายคืออะไร และชีวิตคืออะไร” เหตุการณ์ในครั้งนี้ได้ทำให้เด็กหญิงวัย 13 ปีอย่างเอลลีเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดที่ลึกซึ้งเกินอายุ

ฉากการสังหารหมู่ในค่ายกักกันเป็นความทรงจำที่เลวร้ายอันยากที่จะลืมเลือนสำหรับผู้พบเห็น เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นทั้งในที่สาธารณะและที่รโหฐาน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้ฆ่า แต่ไม่ว่าจะฆ่าในที่ลับหรือในที่แจ้ง ผู้ตกเป็นเหยื่อก็ได้รับความทรมานทั้งสิ้น หากต้องการให้การตายหมู่นี้เป็นตัวอย่างเพื่อให้ผู้ถูกกักกันอื่นเจ็ดหลาย ก็จะกระทำในที่สาธารณะ แต่หากต้องการให้การฆาตกรรมหมู่เป็นความลับเพื่อไม่ให้เกิดความตื่นตระหนกโกลาหลห้องรมแก่สพิษจะเป็นที่จบชีวิตของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย นอกจากนี้ เหตุผลทางเศรษฐกิจยังเป็นตัว

กำหนดสถานที่และวิธีการสังหารหมู่ การสังหารหมู่ในที่โล่งแจ้งเช่นในป่าจะทำให้รัฐบาลประหยัดค่าเชื้อเพลิงในการเผาศพชาวิว เนื่องจากทหารหน่วยเอสเอสผู้ควบคุมการทำลายล้างจะสั่งให้ผู้เคราะห์ร้ายชุดหลุมขนาคมหิวมาเป็นสุสานฝังผู้ตนเอง แต่การฆ่าในที่โล่งแจ้งก็มีข้อด้อยในเรื่องค่ากระสุนสังหารและประสิทธิภาพในการทำลายล้างที่ไม่สมบูรณ์ เพราะอาจมีผู้เหลือรอด ส่วนการปลิดชีวิตในห้องรมแก๊สที่ทันสมัยมีข้อดีคือสังหารคนเป็นจำนวนมากได้ในเวลาอันสั้น นอกจากนี้ แก๊สพิษก็ยังมีราคาถูกเมื่อเทียบกับกระสุนที่ต้องใช้อย่างน้อยสฟลหนึ่งของหนึ่งนัด อีกทั้งมีประสิทธิภาพสูง คิดค้นขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์การสังหารหมู่โดยเฉพาะ (Yahil, 1974: 86) เห็นได้จากกรณีที่ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตออกมาถ่ายทอดประสบการณ์ตรงจากห้องรมแก๊สได้เลย มีเพียงคำเล่าลือปากต่อปากเกี่ยวกับห้องอาบน้ำมฤตยูที่ปล่อยแก๊สพิษออกมาแทนน้ำเพื่อล้างเผ่าพันธุ์ซึ่งไม่เป็นที่ต้องการ เป็นที่รู้กันดีในหมู่ผู้ถูกกักกันว่าห้องรมแก๊สและปล่องไฟจากเตาเผาศพคือสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด

“ (...) no oven, no crematorium, no gas ! That meant that a person who had become a “Moslem” * could not be taken straight to the gas chamber, but would have to wait until the sick convoy had been arranged to return to Auschwitz.”

(*Man's Search for Meaning*, 1970: 44)

แม้จะไม่เคยพบเห็นการฆ่าหมู่ในห้องรมแก๊สด้วยตนเองก็ตาม แต่ผู้ถูกกักกันก็พอจะรับรู้เหตุการณ์การสังหารหมู่โดยอ้อมจากของใช้ส่วนตัวของผู้ตายที่กองรวมกันอยู่ก่อนเข้าห้องรมณะ อาทิ เสื้อผ้า แวนดา และรองเท้า หรือจากร่างงอมหิวมารวกับภูเขาศพ ภาพเหล่านี้นำมาซึ่งความหดหู่หวาดกลัวแก่ผู้พบเห็นด้วยเหตุนี้การสังหารหมู่จึงมิได้เป็นเพียงการทำลายล้างผู้เคราะห์ร้ายที่สิ้นลมหายใจไปแล้วเท่านั้น แต่ยังเป็นการทำจิตวิญญาณของผู้ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ด้วย เพราะผู้พบเห็นจะอยู่ด้วยความหวาดระแวงว่าเมื่อใดจะถึงวาระของตน หรืออาจหดหู่หมกมุ่นใจและคิดว่าการมีจุดจบเช่นนี้ต้องเกิดกับทุกคน จึงเห็นความตายในค่ายกักกันเป็นเรื่องธรรมดา ทำให้ไม่คิดต่อสู้เมื่อถูกทำร้ายและปล่อยให้เจ้าหน้าที่ผู้คุมคอยกำหนดชะตากรรมของตนต่อไป

ความตายในค่ายกักกันมิได้เกิดจากน้ำมือของเจ้าหน้าที่ผู้คุมหรือคาโปเท่านั้น แต่ยังเกิดจากการประกอบอัศวินบาตรกรรมของผู้ถูกกักกันเอง เพื่อหนีจากความทรมาณเป็นการยุติปัญหาทั้งปวง การฆ่าตัวตายในค่ายกักกันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยจนแทบเป็นเหตุการณ์ปกติก็ได้ วิธีการที่ผู้ถูกกักกันส่วนใหญ่เลือกคือการสัมผัสรั้วลวดหนามซึ่งเดินกระแสไฟฟ้าแรงสูงตลอดเวลา เพื่อป้องกันการหลบหนี เป็นการจบชีวิตที่ง่ายและเจ็บปวดน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้ เกือบทุกวันจะมีร่างผู้ถูกกักกันค้างอยู่ที่รั้วค่าย (Robinson, 1974: 53)

* Moslem หมายถึงผู้ถูกกักกันซึ่งอยู่ในสภาพทรุดโทรมมากจนไม่สามารถทำงานต่อไปได้

การประกอบอัตวินิบาตกรรมหรือความปรารถนาที่จะตายเป็นประเด็นที่ปรากฏในวรรณกรรมแทบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง การตามทฤษฎีจิตวิทยาของฟรอยด์ มนุษย์ประกอบด้วยสัญชาตญาณ 2 ประเภทคือสัญชาตญาณมุ่งเป็นและสัญชาตญาณมุ่งตาย ผู้ถูกกักกันมักต้องต่อสู้กับสัญชาตญาณมุ่งเป็นและสัญชาตญาณมุ่งตายของตัวเอง มนุษย์โดยทั่วไปย่อมรักชีวิตตามสัญชาตญาณมุ่งเป็น แต่หากผู้ถูกกักกันไม่สามารถทนต่อความทุกข์ทรมานเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจที่ถาโถมเข้ามาตลอดเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในค่ายกักกัน สัญชาตญาณมุ่งเป็นก็จะพ่ายแพ้ต่อความปรารถนาที่จะตาย ซึ่งก็หมายถึงการตัดสินใจจบชีวิตของผู้หมกกำลังใจที่อยู่ต่อไป

ในเรื่อง *The Cage* ไรวามีทัศนคติที่มาจากความร้อนขณะที่กำลังขุดดินสร้างสนามเพลาะ แต่ก็ไม่ได้กลัวพอที่จะขออนุญาตผู้คุมไปห้องอาบน้ำ จนกระทั่งมีเพื่อนผู้ถูกกักกันขออนุญาตให้เห็นเป็นตัวอย่าง เธอจึงขบถแต่เจ้าหน้าที่กลับทำราวกับไม่ได้ยินเสียงของเธอ แม้จะตะโกนซ้ำอีกแต่ก็ไร้ผล ความทรมานจากอากาศที่ร้อนอบอ้าวทำให้เธอถึงกับนึกอยากตายขึ้นมาทันที

The guard ignores me. My face feels hot. I have waited too long. I cross my legs, pressing them tightly together. I feel a warm flow slowly dripping down my cross legs. I wish I could die. For once I am grateful for the darkness that surrounds me. (*The Cage*, 1986: 184)

แม้ว่าไรวาก็กลัวเธอออกมาอย่างชัดเจนถึงความปรารถนาที่จะตายของเธอ แต่ก็มิได้ทำเช่นนั้นเพราะความปรารถนาที่จะตายนั่นเป็นเพียงเสียงหนึ่งของความทุกข์ที่ผ่านเข้ามาและจบสิ้นลงอย่างรวดเร็ว จึงไม่รุนแรงพอที่จะผลักดันให้ไรวามำตัวตายได้ เนื่องจากมีเมฆมาบดบังความร้อนจากแสงแดด ช่วยผ่อนคลายความทรมานของตัวละครไปเสียก่อน

ในเรื่อง *Jacob the Liar* เมื่อถูกจับเข้าเกตโต เจคือบจำเป็นต้องอยู่ร่วมห้องกับเพื่อนร่วมห้อง 2 คนคือ โรเซินบลัทท์และพิโววา ทั้งสามต้องอยู่ด้วยกันแม้จะไม่ชอบหน้ากันนักก็ตาม ชั่วร้ายยังมีเรื่องกระทบกระทั่งกัน เนื่องจากความแออัดคับแคบของสถานที่และความหิวโหยพิโววาเป็นคณงานโรงงานทำรองเท้าและจบชีวิตที่โรงงานนี้เอง เขาถูกสังหารเพราะใช้วาจาที่ไม่สมควรกับหัวหน้าคณงาน ผลก็คือเขาถูกยิงตาย สาเหตุการตายของพิโววายังคงเป็นที่โต้แย้งกันอยู่ บ้างก็ว่าเป็นเพราะเขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ จึงระเบิดอารมณ์ใส่หัวหน้าคณงาน บ้างก็ว่าการกระทำของเขาเป็นวิธีฆ่าตัวตายที่แยบยลโดยการยื่นมือหัวหน้าคณงานมาตัวตาย

He become insolent one day, uttered words that even in normal times are better left unspoken to a foreman, and predictably the enraged man shot him. Some said that Piwowa could never control his temper ; he has always been subject to sudden rages and was bound to come to such an end. Other, however, maintained that a violent temper and emotions were no explanation here ; they said it was a case of perfectly ordinary though very skillfully provoked suicide. (*Jacob the Liar*, 1996: 14)

แม้ว่าเจตนาการตายของพิโววาจะยังคงคลุมเครือ แต่ก็เป็นไปได้ว่าเขาคิดฆ่าตัวตายเนื่องจากสภาพความแออัดและความหวือหวาภายในเกิดโตเป็นตัวบีบคั้นให้มีอัตราการฆ่าตัวตายสูง กอปรกับความเครียดในการทำงาน บังคับให้ยอมตายจึงอาจนำมาซึ่งเหตุขงใจในการประกอบ อัจฉริยภาพ

ในเรื่อง *Man's Search for Meaning* วิกเตอร์ แฟรงคล์ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำ คำพูดของคอสมโตเยฟสกี (Dostoevski) ได้แม่นยำว่ามนุษย์สามารถปรับตัวให้คุ้นเคยกับทุกสิ่ง แต่ นายแพทย์แฟรงคล์กลับพบว่าคำกล่าวนี้ไม่เป็นจริงเสมอไป โดยเฉพาะในค่ายกักกัน เพราะผู้ถูก กักกันจำนวนมากไม่สามารถปรับตัวให้ชินกับสภาพความเป็นอยู่ในค่ายได้ เห็นได้จากการที่ยังมี การฆ่าตัวตายด้วยการสัมผัสส้วไฟฟ้าอันเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดซึ่งผู้ลี้ภัยหวังเลือกใช้เพื่อยุติความทรมาน

The thought of suicide was entertained by nearly everyone, if only for a briefly time. It was born of the hopelessness of the situation, the constant danger of death looming over us daily and hourly, and the closeness of the death suffered by many of others. From personal convictions which will mentioned later, I made myself a firm promise, on my first evening in the camp, that I would not run into the wire. This was a phrase used in the camp to describe the most popular method of suicide – touching the electrically charged barbed-wire fence. It was not entirely difficult for me to make this decision. There was little point in committing suicide, since, for the average inmate, life expectation, calculating objectively and counting all likely chance, was very poor. (*Man's Search for Meaning*, 1970: 16)

เมื่อย้ายมาอยู่ค่ายกักกันที่เมืองเลนดิชทซ์ มีข่าวลือหนาหูว่าทางค่ายกำลังมองหาหญิงสาว ที่สวยและสุขภาพดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ เพื่อเป็นเครื่องเล่นผ่อนคลายอารมณ์ให้แก่บรรดาทหารที่ ได้รับบาดเจ็บและป่วยไข้ เกอร์ดาไม่สามารถรับสภาพดังกล่าวได้ ทางออกเดียวที่เธอพอทำได้ใน

ขณะนั้นคือคิดฆ่าตัวตายด้วยยาพิษซึ่งสามารถหาซื้อได้จากผู้ถูกกักกันด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ เกอร์คาจึงตัดสินใจแลกจีเพชรสมบัติชิ้นสุดท้ายที่แม่มอบให้กับยาดังกล่าว

Then I went in search of the girl with the poison. After some haggling, I surrendered the pendant for two tiny, white flat packets. One I gave to Ilse. We folded them in cotton padding and inserted them in our shoe lining.

(*All But My Life*, 1999: 179)

แม้ว่าเกอร์คาสามารถอดทนต่อสภาพความลำบากอย่างที่สุดในการค้าขายได้ตลอดมา แต่สิ่งที่เธอกำลังจะเผชิญคือ การละเมิดสิทธิทั้งทางร่างกายและจิตใจที่รุนแรงอย่างถึงที่สุดสำหรับผู้หญิงคนหนึ่ง ทางเลือกเดียวที่จะรอดพ้นความอับยศจังกล่าวคือ การหนีปัญหาด้วยความตาย

ในเวลาปกติ การกระทำอัชฌาติกกรรมถือเป็นบาป ทั้งยังเป็นปัญหาทางจริยศาสตร์ที่มีผู้กล่าวถึงมากที่สุดประเด็นหนึ่ง แต่การประกอบอัชฌาติกกรรมในการค้าขายนั้นเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจจนไม่สามารถตัดสินได้อย่างเด็ดขาดว่าเป็นการกระทำที่ผิดต่อหลักจริยศาสตร์หรือไม่ เนื่องจากการปลิดชีวิตตนเองด้วยความปรารถนาที่จะพ้นทุกข์ในค่ายกักกันนั้นมีความคล้ายคลึงกับการกระทำการุณยฆาต (euthanasia) กล่าวคือ เป็นการฆ่าเพื่อพ้นความทุกข์ทรมาน เช่นเดียวกับที่แพทย์กระทำการุณยฆาตให้แก่คนไข้ที่ทรมานและหมดทางรอด แตกต่างกันที่การฆ่าตัวตายในค่ายกักกันนั้น ผู้ถูกกักกันเป็นผู้กระทำเอง (สมภาร พรหมทา, 2541: 121) การฆ่าตัวตายเป็นทางเลือกสุดท้ายของผู้ถูกกักกันที่ท้อแท้ หมดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ทั้งยังไม่เห็นหนทางที่จะต่อสู้กับปัญหาที่ตนกำลังเผชิญอยู่ ทางออกนี้แลดูง่ายและขมขื่นน้อยกว่าการต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตรอดในค่ายกักกันที่บรรยากาศแวดล้อมไปด้วยความโหดร้ายซึ่งคอยบีบคั้นทั้งร่างกายและจิตใจอย่างเหลือคณา

3.2 การบีบคั้นทางจิตใจ

วรรณกรรมล้างเผ่าพันธุ์ที่เลือกศึกษานี้กล่าวถึงการบีบคั้นจิตใจที่รัฐบาลเยอรมันได้กระทำต่อชาวยิวในหลายหลายรูปแบบ ซึ่งล้วนนำความสะเทือนใจ ความโศกสลด ความเยื่อหน่าย หรือแม้กระทั่งความอับอายมาสู่ตัวละคร รัฐบาลได้เลือกใช้วิธีหลักในการบีบคั้นจิตใจชาวยิวคือ ลดทอนคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ลิดรอนสิทธิพลเมืองเพื่อโคดเคี้ยวชาวยิวออกจากสังคมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย พรากจากครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รัก ยึดทรัพย์สินและบีบคั้นจิตใจจนแหลกสลายถึงขั้นเสียสติหรือหมดความหวัง

3.2.1 การลดทอนคุณค่าของความเป็นมนุษย์

ก้าวแรกที่ชาวยิวก้าวขึ้นรถบรรทุกที่มารับพวกเขาเข้าค่ายกักกัน พวกเขาได้รับรู้ได้ในทันทีว่าศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ได้ถูกกลืนลงไปไม่ต่างจากสัตว์ก็ว่าได้ เห็นได้จากการที่ผู้แต่งทุกคนจะเรียกรถบรรทุกขนส่งชาวยิวว่า *cattle car* แม้แต่แอน แฟรงค์ซึ่งยังไม่เคยมีประสบการณ์โดยตรงกับรถขนส่งชาวยิว ก็ยังกล่าวถึงในบันทึกของเธอ

I have heard that Jews will be transported to the death camp every day by the cattle car. (*The Diary of Anne Frank* , 1990: 51)

ในเรื่อง *Man's Search for Meaning* คุณค่าและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ได้ลดลงเท่ากับฝูงปศุสัตว์ที่ถูกต้อนไปที่ใดๆ ตามใจเจ้าของ นายแพทย์แฟรงค์ก็ได้บรรยายไว้ว่าชีวิตในค่ายกักกันไม่ต่างกับฝูงแกะเนื่องจากต้องถูกโกนผมและขนทั้งตัว ทั้งยังต้องระวังไม่ให้ถูกทำร้ายจากผู้คุมที่ดุคั่นราวกับเป็นสุนัขเลี้ยงแกะ และได้กินอาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

Next we were herded into another room to be shaved : not only our heads were shorn, but not a hair was left on our entire bodies.

And we the sheep, thought of two things only - how to evade the bad dogs and how to get the little food.

(*Man's Search for Meaning*, 1970: 51)

การสูญเสียศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์เกิดขึ้นกับเอลีจากเรื่อง *Night* ในลักษณะเดียวกัน

... I let myself be dragged off to the barbers. They took our hair off with the clippers , and shaved off all the hair on our bodies. (*Night*, 1982: 33)

เห็นได้ว่าทั้ง *Man's Search for Meaning* และ *Night* ต่างใช้แกะเป็นตัวแทนมนุษย์ที่ถูกนำมาใช้งานในลักษณะเดียวกับสัตว์คือแกะที่ถูกเลี้ยงไว้เพื่อใช้ตัดขนมาทำเครื่องนุ่งห่ม ผู้ถูกกักกันชาวยิวเหล่านี้มีชีวิตไม่ต่างอะไรจากแกะ เนื่องจากถูกตัดผมและขนเพื่อนำไปใช้ซักในเสื้อกันหนาวให้ทหารเยอรมัน ทั้งยังต้องทำงานหนักตามคำสั่งของผู้คุม และถูกกำจัดด้วยการตัดเลือกเมื่อหมดความสามารถในการทำงานตามที่รัฐต้องการ

ในเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* โจเซฟ เบา ได้ใช้ม้าลายซึ่งมีหมายเลขติดที่ข้างลำตัวและถูกขังอยู่ในกรงซึ่งภาพดังกล่าวเป็นตัวแทนของผู้ถูกกักกันในค่ายที่ต้องไล่เลื่อยลายทางซึ่งคล้ายคลึงกับลายของม้าลาย ทุกคนมีหมายเลขประจำตัวซึ่งเจ้าหน้าที่ใช้เรียกแทนชื่อ และถูกกักขังเช่นเดียวกับม้าลายที่อยู่ในกรง

รูปม้าลาย (*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*, 1998: 192)

ชาวยิวได้รับการสักหมายเลขที่ข้อมือ เพื่อแสดงตัวว่าผู้มีรอยสักตัวเลขที่ข้อมือเป็นชาวยิวตลอดไป เช่นเดียวกับการใช้สัญลักษณ์ดาวสีเหลืองติดที่เสื้อผ้าในช่วงแรกของการรณรงค์ต่อต้านชาวยิว เพื่อประกาศความแตกต่างให้สังคมได้เลือกปฏิบัติได้ถูกต้องระหว่างชาวยิวกับชาวเยอรมัน แต่การสักมีประสิทธิภาพว่า เนื่องจะติดตัวชาวยิวตลอดเวลาจึงสามารถป้องกันการหลบหนีได้อีกทางหนึ่งด้วย

The three veteran, with needles in their hands, engraved a number on our left arms. I became A-7713. After that I have no other name.

(*Night*, 1982 : 39)

หลังจากได้รับอิสรภาพโรซาจากเรื่อง *The Shawl* ได้ย้ายถิ่นฐานมาอยู่ในสหรัฐอเมริกา มีหน่วยงานในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองต้องขอให้โรซาเป็นกรณีศึกษาจึงเขียนจดหมายติดต่อเธอ โรซารู้สึกไม่พอใจที่ถูกเรียกว่า “ผู้รอดชีวิต” เพราะเธอรู้สึกว่าคำนี้ทำให้ความเป็นมนุษย์ของเธอถูกกลืนเลือนไปเหมือนเมื่อครั้งที่อยู่ในค่ายกักกัน เช่นเดียวกับการเรียกผู้ถูกกักกันด้วยหมายเลขแทนชื่อ

...consider also the special word they used : survivor. Some thing new. As long as they didn't say *human being*. It used to be refugee but by now there was no such creature, no more refugees, only survivors. A name like a number – counted apart from the ordinary swarm. Blue digits on the arm, what difference ? They didn't call you a woman anyhow. *Survivor*. Even when your bones get melted into the grains of the earth still they will forget *human being*. Survivor and survivor and survivor; always and always. (*The Shawl*, 1990: 36)

ที่ค่ายกักกัน ทุกคนจะได้รับหมายเลขประจำตัวแทนชื่อเรียกซึ่งถือเป็นการทำลายความเป็นปัจเจกบุคคลของชาวยิว ในค่ายกักกันนั้น ไม่ว่าหญิงหรือชายจะถูกลดค่าความเป็นปัจเจกบุคคลลงเหลือเป็นเพียงกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความเหมือนกันในสภาพที่ด้อยต่ำ พวกเขามีสภาพที่คล้ายคลึงกันก็จะเป็นเพียงโครงกระดูกเดินได้ที่ห่อหุ้มด้วยผ้าชีวีร์สกปรกๆ สีระยงถูกโกน มีความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน และมีความต้องการที่ไม่แตกต่างกันก็คือต้องการอิสรภาพและการยอมรับในฐานะมนุษย์

ในเรื่อง *The Cage* เจ้าหน้าที่ผู้คุมแกลงให้ผู้กักกันตระหนักไว้ว่าตนไม่มีชื่ออีกต่อไป แต่จะถูกเรียกด้วยหมายเลขและที่สำคัญคือผู้ถูกกักกันไม่มีสิทธิลืมหมายเลขของตน

“Remember your numbers, you stupid idiots ! Forget your names ! You are numbers now ! You are prisoners! Remember your numbers !” The crackling whip echoes her commands. (*The Cage*, 1986: 174)

การถูกทำให้เป็นทาสถือเป็นการลดศักดิ์ศรี ของความเป็นมนุษย์อีกประการที่เห็นได้ชัด ทั้งยังเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่องค์การยูเนสโกระบุไว้อย่างชัดเจนในปฏิญญาข้อที่ 4 ว่า บุคคลถูกบังคับให้เป็นทาส หรืออยู่ในภาวะจำยอมใดๆ มิได้ การเป็นทาสและการค้าทาสจะมิไม่ได้ในทุกรูปแบบ (“Human Rights 50th Anniversary/Universal Declaration.” 1998. [Online]. Available: <http://www.org/rights/50/dcota.html>) แต่สิ่งที่ปรากฏในค่ายกักกันนั้นตรงกันข้ามกับที่ปฏิญญากำหนดไว้โดยสิ้นเชิง ผู้ถูกกักกันตกอยู่ในสภาพทาสอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขากลายเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลเยอรมันโดยสมบูรณ์ รัฐบาลสามารถใช้แรงงานชาวยิวตามที่ต้องการโดยไม่จ่ายค่าแรง และยังสามารถขายแรงงานชาวยิวตามโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ของเอกชนที่

ต้องการแรงงานราคาถูก เกอร์คจาก *All But My Life* รู้สึกว่าตัวเองอยู่ในตลาดค้าทาส เช่นเดียวกับโจเซฟ เบาจากเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry?* ซึ่งรู้สึกว่าตนตกเป็น ทาสของฮิตเลอร์และถูกทรมานศักดิ์ศรี

(...); we were Hitler's slaves doing slave labor in all the cruel meaning of the term, and in our degradation, we were prohibited from enjoying a moment's rest. When any foreman or underling ordered someone to cross a street, it was done the run."

(*Dear God, Have You Ever Gone Hungry?*. 1998 : 152)

การใช้แรงงานชาวยิวเยี่ยงทาสเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในสายตาคนทั่วไป แต่สำหรับสาวก ของพรรคนาซีซึ่งยึดถือหลักคำสอนในไมน์ คัมพฟ์ (*Mein Kampf*) นั้นย่อมเห็นว่าเป็นสิ่งที่สมควร แล้ว เนื่องจากตำราเล่มดังกล่าวซึ่งมีผู้ขนานนามว่าเป็นคัมภีร์ไบเบิลของผู้นิยมแนวคิดต่อต้านชาวยิว ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรมที่ผู้มีสายเลือดสูงกว่าจะนำผู้ที่ด้อยต่ำกว่ามา ใช้งาน เช่นเดียวกับการฝึกสัตว์ไว้ใช้แรงงาน(Hitler, 1925: 410)

ในการคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมในการทำงาน ผู้ถูกกักกันต้องจากการเปลือยกายต่อหน้า ผู้ร่วมชะตากรรม เจ้าหน้าที่ผู้คุม และแพทย์ จึงเกิดความอับอายโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ถูก กักกันหญิง

ในเรื่อง *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* ทหารเอสเอสใช้ แล่เขียนติและขู่ฆ่าผู้ถูกกักกันที่ไม่ยอมถอดเสื้อผ้า เอลีสาวรุ่นซึ่งเพิ่งเริ่มมีหน้าอกรู้สึกถึงเลที่จะ ต้องถอดเสื้อชั้นในออกเพราะความอาย แต่ความกลัวตายก็ทำให้เธอต้องยอมเปลือยกายในที่สุด

(...)

I feel a slap of the whip on my shoulders and meet a young SS soldier's glaring eyes. "Hurry ! Strip fast. You'll be shot. In five minutes everyone with clothes on will be shot !"

I look at Mummy. She nods, "Let's get undressed." I stare directly ahead as I take off my clothes. I am afraid. By not looking at anyone I hope no one will see me. I have never seen my mother in nude. How awful it must be for here. I hesitate before removing my bra. My breasts are two growing buds, taut and sensitive. I can't have anyone see them. I decide to leave my bra on. Just then a

shot rings out. The charge is ear - shattering. Several women begin to scream. Other weep. I quickly take my bra off.

(*I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 74)

ในเรื่อง *The Cage* การเปลือยกายต่อหน้าสาธารณชนทำให้ผู้ถูกกักกันรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองด้อยต่ำไร้ศักดิ์ศรี แต่ต้องจำต้องทนสภาพที่น่าละอายเช่นนี้ เนื่องจากถูกบังคับด้วยความรุนแรง

“Out ! Out ! Quickly ! Out !” We are herded outside. The sound of whips makes us moves as fast as we can. We are pushed into the bright sunlight of the warm August air stark naked. With my arms I try to cover my nakedness. My cheeks are hot from embarrassment. I feel so degraded.

(...)

She takes off her blouses and put it on me lovingly. With tears in her eyes she says, “ We are not animals yet. We still have our pride.”

(*The Cage*, 1986: 152-153)

นอกจากการเปลือยกายเพื่อการตรวจร่างกายแล้ว ในเวลาดำยทุกข์ ก็มีการเปลือยเกิดขึ้นเพราะสภาพห้องสุขาไม่มีคิซิด การเปลือยในครั้งนี้ของไรวาทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองไร้ค่าราวกับเป็นสัตว์

The toilet consists of a huge barrack filled with holes in the ground, over which the rag clad woman stand with her legs apart, answering nature’s call. I stare at them in shock.

I am not going to the bathroom with all those people around. I grab Tola’s hand and whisper frantically, “I cannot go ! I cannot !” I feel like an animal. (158 -159)

ข้อความทั้งหมดที่ยกมาทำให้เห็นว่าการเปลือยกายมิได้นำมาซึ่งความอับอายแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังทำให้รู้สึกหมดความภาคภูมิใจในตัวเองและไร้คุณค่าในฐานะมนุษย์ การเปลือยเช่นนี้ทำให้ตัวละครรู้สึกว่าตนเองค่าด้อย ป่าเถื่อน ไร้อารยธรรมเช่นเดียวกับสัตว์หรือคนป่าที่ไม่รู้จักสวมใส่เสื้อผ้าเพื่อปกปิดร่างกายจากความอนาจาร หรือจับถ่ายในห้องสุขาที่มีคิซิด จึงเป็นการทำร้ายจิตใจโดยทำให้รู้สึกว่าถูกกีดกันออกจากอารยธรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมนุษย์ การกระทำดังกล่าวเป็นไปตามความเชื่อของแนวคิดต่อต้านชาว

ยิวซึ่งเชื่อว่าชาวยิวเป็นตั้ทำลายอารยธรรมในขณะที่ชาวอารยันเป็นผู้สร้าง คั้งนั้น จึงควรกันชาวยิวออกไปเพื่อรโรงไว้ซึ่งอารยธรรมของชาวอารยัน

ฮิตเลอร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนใน *ไมน์ คัมพ์ฟ* เกี่ยวกับเผ่าพันธุ์และอารยธรรมไว้ว่ามนุษย์ประกอบด้วย 3 เผ่าพันธุ์คือ ผู้สร้าง ผู้ทำตาม และผู้ทำลายอารยธรรม ผู้สร้างอารยธรรมได้แก่พวกอารยัน ส่วนผู้ทำตามนั้นได้แก่ชาวเอเชีย เช่น ชาวจีนและชาวญี่ปุ่น ในขณะที่ผู้ทำลายอารยธรรมนั้นหนีไม่พ้นชาวยิวและชาวอัฟริกันผิวดำ ชาวอารยันเป็นต้นกำเนิดและผู้สนับสนุนการพัฒนาของอารยธรรมอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบัน ส่วนชาวยิว นั้นเป็นกาฝากและผู้บ่อนทำลายอารยธรรมและสายเลือดอันบริสุทธิ์ของชาวอารยัน ชาวยิวได้ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาทำลายทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็ระบบเศรษฐกิจหรือการศึกษาแบบตะวันตก ด้วยเหตุนี้จึงควรจับไล่ชาวยิวออกจากอารยธรรมเพื่อให้กลับคืนไปสู่ความล้าหลัง ไร้ความเจริญเช่นเดิม ไม่ปะปนกับชาวเยอรมัน เพื่อให้คนเหล่านี้คโคโกงและทำลายกันเอง (Hitler, 1925: 394-398)

ตัวละครที่เป็นสตรีรู้สึกอับอายที่ต้องเปลือยกายต่อหน้าสาธารณชนต่างจากตัวละครที่เป็นชาย ตัวละครชายไม่ได้กล่าวถึงความอับอายจากการเปลือย แต่กลับมีความรู้สึกที่ลึกซึ้งกว่านั้น ความเปลือยได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความเท่าเทียมและการเข้าถึงสังขธรรมแห่งชีวิต

เอติจากเรื่อง *Night* ไม่ได้พูดถึงความอับยศที่ต้องเปลือยผ้าตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ ในทางตรงกันข้าม เขากลับมีมุมมองเกี่ยวกับการเปลือยที่มากกว่าความอับยศซึ่งอาจจะมาจากความเป็นเพศชาย จึงทำให้ไม่ใส่ใจกับเรื่องความอับยศเท่าผู้หญิง สภาพที่เปลือยเปล่าปราศจากอารมณ์ทำให้เอตินึกถึงความเท่าเทียมอันแท้จริง ผู้ถูกกักกันในค่ายไม่ว่าจะมาจากชนชั้นใด ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวย เมื่อมาถึงค่าย ทุกคนล้วนมีสภาพไม่แตกต่างกัน ยามไร้เสื้อผ้าอารมณ์อันเป็นเครื่องหมายบ่งบอกฐานะ

“Strip ! Fast ! Los ! Keep only your belts and shoes in your hands ...”

We had to throw our clothes at one end of the barracks. There was already a great heap there. New suits and old, torn coats, rags. For us, this was true equality : nakedness. (*Night*, 1982: 32)

การเปลือยกายรวมกันในห้องอาบน้ำทำให้นายแพทย์เฟรงค์ค์เข้าใจความจริงในชีวิตที่ว่าทุกสิ่งคือความว่างเปล่าเช่นเดียวกับร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนซึ่งไม่มีแม้กระทั่งขนสักเส้นปกคลุม หรืออีกนัยหนึ่งคือสิ่งที่ครอบครองอยู่นั้นคือความว่างเปล่าอันเป็นหลักอนัตตา

While we were waiting in the shower, our nakedness was brought home to us : we really had nothing now except our bare bodies - even minus hair ; all we possessed, literally, was our naked existence.

(*Man's Search for Meaning*, 1970: 13)

การถูกลดคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ทำให้ตัวละครเอกจากทุกเรื่องที่ศึกษามีลักษณะภายนอกตรงกันข้ามกับตัวเอกตามขนบโดยสิ้นเชิง ตัวละครแลดูต่ำต้อย ค่อยต่ำ กล้ายสัตว์จนไกลห่างจากความเป็นมนุษย์ จึงเป็นเรื่องง่ายขึ้นสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยเอสเอสที่จะกำจัดผู้ถูกกักกันเหล่านี้ เพราะการฆ่าสัตว์กับการสังหารมนุษย์นั้นต่างกันมาก ไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ว่าการฆ่ามนุษย์ด้วยกันเป็นการกระทำที่โหดร้าย ขัดกับศีลธรรมของทุกศาสนา ตลอดจนบทบัญญัติของสังคม ยิ่งทำให้ชาวอิมมีสภาพที่คล้ายสัตว์เท่าใดยังเป็นผลดีต่อการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ เพราะเมื่อเจ้าหน้าที่ซึ่งทำหน้าที่เพชฌฆาตรู้สึกว่าการที่ตัวเองกำลังทำลายล้างอยู่นั้นไม่ใช่มนุษย์ ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาที่จะทำตามหน้าที่ซึ่งก็คือ กำจัดสัตว์ที่หมดประโยชน์หรือทำร้ายสัตว์ที่ฝ่าฝืนคำสั่ง การทำให้ชาวอิมมีคุณค่าจึงเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

3.2.2 การลดทอนสิทธิพลเมือง

การลดทอนสิทธิพลเมืองหมายถึงการเพิกถอนสถานภาพทางสังคม ได้แก่ อาชีพ ตำแหน่งหน้าที่ ชนชั้น และความยอมรับจากสังคม รวมถึงการยอมรับในการเป็นพลเมืองตามกฎหมาย ตัวละครเอกมักมาจากสังคมชั้นสูง มีอาชีพที่มั่นคง มีหน้ามีตา มีสิทธิในร่างกายและเสรีภาพของตน แต่เมื่อมีการดำเนินนโยบายต่อต้านชาวยิว สิทธิเสรีภาพต่างๆ ของพวกเขาก็ถูกลดทอนไปเรื่อยๆ

ในเรื่อง *Night* ชาวยิวสูญเสียการยอมรับจากสังคม เห็นได้จากปฏิกิริยาที่ชาวเยอรมันมีต่อพวกเขา ชาวเยอรมันเห็นความทรนรกจากความหิวโหยของชาวยิวเป็นเรื่องน่าสนุกและขบขันพอที่จะล้อเล่นด้วยการ โยนขนมปังขึ้น ไปบนรถบรรทุกผู้ถูกกักกันซึ่งหิวโซ เนื่องจากอดอาหารมานาน แล้วรอการแย่งชิงเพื่อความอยู่รอดซึ่งบ่อยครั้งจบลงด้วยความตาย พฤติกรรมดังกล่าวของชาวเยอรมันแสดงให้เห็นว่าชาวยิวในสายตาของพวกเขามีสถานภาพที่ต่ำต้อยไม่ต่างจากสัตว์ที่ต่อสู้กันในกรงเพื่อความบันเทิงของผู้ชมเช่นเดียวกับการชนไก่หรือกบปลา และที่น่าสลดไปกว่านั้นก็คือคุณค่าในตัวของชาวยิวมีเพียงแค่การเป็นตัวตลกที่แม้จะเสียชีวิตก็คุ้มค่าเพื่อแลกกับเสียง

หัวเราะจากคนดู ชะตากรรมของชาวยิวมิได้ก่อให้เกิดความเห็นใจจากผู้พบเห็นชาวเยอรมัน
 สันนิษฐานได้ว่าอาจเป็นเพราะชาวเยอรมันไม่คิดว่าพวกเขาเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับตน

Ten days, ten nights of travelling. Sometimes we would pass through German townships. Very early in the morning, usually. The workmen were going to work. They stopped and stared after us, but otherwise showed no surprise.

One day when we had stopped, a workman took a piece of bread out of his bag and threw it into a wagon. There was a stampede. Dozen of starving men fought each other to the death of few crumbs. The German workmen took a lively interest in this spectacle. (*Night*, 1982: 5)

ในเรื่อง *All But My Life* พรรคนาซีได้ทำให้ชาวยิวในสายตาของชาวเยอรมันไม่ต่างจากสัตว์ป่ารูปร่างคล้ายคนและเป็นอันตราย ตลอดจนกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวเยอรมันล้มตายในสงคราม และต้องรับผิดชอบต่อความสูญเสียทั้งปวงที่เกิดกับชาวยิว ดังนั้น ชาวเยอรมันจึงมีปฏิกิริยาในเชิงต่อต้านและรู้สึกลัวชาวยิวแปลกแยกไปไกล เกตนราวกับเป็นสัตว์ประหลาด

People look at us as though they had not expected us to be human. Children were called into houses. One young blond woman stood at an open window watering flowers in the window box as we passed. She interrupted her task and looked at us wide-eyed. The thought came to me that she had probably never seen a Jew in her life. Brought up under the Nazis, she expected us to be a monster. What a shock it must have been to find us looking very much like herself, some of us quite pretty.

One woman stood in front of her home, broom in hand, and glared at us with cold hatred. Perhaps, I thought, she had lost a son in the war - so she hated us. (*All But My Life*, 1999: 114)

ไรวาจากเรื่อง *The Cage* ป่วยจากอาการแผลคิดเชื้อและโลหิตเป็นพิษ แพทย์ประจำค่ายชาวยิวจึงเสนอต่อผู้ควบคุมค่ายให้นำตัวส่งโรงพยาบาล เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่ผู้ถูกกักกันคนอื่น ทั้งนี้เพื่อลดอัตราการตายในค่าย ด้วยเหตุนี้เธอจึงได้รับสิทธิพิเศษซึ่งถือเป็นเรื่องปาฏิหาริย์

ในการรับการรักษาที่โรงพยาบาลภายนอก แต่เมื่อมาถึงโรงพยาบาลในเมือง เธอกลับถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดีจากแพทย์ชาวเยอรมันผู้นิยมลัทธินาซี

“My prisoner must have medical attention.” The guard repeats her request. “This is an emergency.” Her voice is strong and self-assured.

The doctor looks at me icily. “My dear lady, we do not treat Jews. Please take her away from here.” He turns and walks calmly away.

“I am an S.S. officer, doctor !” The guard raises her voice. The doctor turns. “I am an S.S. officer, and I have brought in a sick prisoner. She will die without medical care, doctor.”

“ My honorable S.S. officer, our boys on the front are also dying. We do not treat Jews...” (*The Cage*, 1986: 209-210)

แพทย์ชาวเยอรมัน ได้ละทิ้งจรรยาบรรณแห่งความเป็นแพทย์โดยยื่นกรานที่จะไม่รักษาชาวยิว เนื่องจากเห็นว่าเป็นสิ่งที่สมควร เพราะยาและการรักษาที่ถูกต้องมีไว้สำหรับชาวเยอรมันเท่านั้น แม้ผู้ป่วยจะมีอาการหนักและอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นและความตายก็ตาม ทั้งๆ ที่ตามจรรยาบรรณแพทย์แล้ว ผู้ป่วยทุกคนย่อมได้รับการรักษาอย่างเท่าเทียมกัน แต่ในสายตาของนายแพทย์ชาวเยอรมันผู้นี้ ชาวยิวมีค่าชีวิตต่ำกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ ในขณะที่ชาวเยอรมันต้องตายในสงคราม เห็นว่าไม่มีที่ในสังคมเหลือให้ชาวยิวเลย การเพิกเฉยต่อผู้ป่วยชาวยิวของนายแพทย์ชายเยอรมันในครั้งนี้ ถือเป็นการปฏิเสธชาวยิวออกจากสังคมโดยสิ้นเชิง เนื่องจากไม่มีคุณค่าพอที่จะได้รับการยอมรับในฐานะพลเมืองหรือมนุษย์ทั้งจากรัฐและสังคม พวกเขาไม่ต่างไปจากส่วนเกินที่ควรจะหมดสิ้นไป

เมื่อถูกเกณฑ์เข้าค่ายกักกัน สถานภาพของชาวยิวจะเปลี่ยนแปลงไปในทันที พวกเขาได้เปลี่ยนสถานภาพจากบุคคลอันมีเสรีภาพในชีวิตและทรัพย์สินมาเป็นนักโทษ กรรมกร และสัตว์เลี้ยงในค่ายกักกันของรัฐภายในเวลาอันรวดเร็ว นายแพทย์แฟรงค์ค์จากเรื่อง *Man's Search for Meaning* เปลี่ยนสถานภาพจากนายแพทย์ซึ่งเป็นอาชีพที่สังคมให้การยอมรับมาเป็นนักโทษและกรรมกรในค่ายกักกัน ไม่มีสิทธิในเสรีภาพและชีวิตของตนเช่นเดิม เกอร์ด้า ไคลน์ ลูกสาวคหบดีเจ้าของ โรงงานทอผ้าที่เก่าแก่และใหญ่โตที่สุดแห่งหนึ่งของเมืองลอคซ์จากเรื่อง *All But My Life* ต้องกลายมาเป็นช่างปั่นฝ้ายทำงานอย่างหนัก เอลิ เด็กชายวัยรุ่นจากเรื่อง *Night* ที่เคยมีครอบครัวที่อบอุ่นและโอกาสทางการศึกษากลายมาเป็นแรงงานทาส ถูกทารุณทรมานจิตใจอดอยากออกแม้ว่าจะจะเป็นเด็กก็ตาม การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ใช้เวลาเพียงข้ามคืนเท่านั้น

So much had happened within such a few hours that I had lost all sense of time. When had we left our houses ? And the ghetto ? And train ? Was it only a week ? One night – one single night ? (*Night*, 1982 : 34)

3.2.3 การบั่นทอนจริยธรรม

ความขาดแคลน ความทุกข์ทรมาน และความลำบากยากแค้นในค่ายกักกันจนเกินคำบรรยายทำให้ผู้ถูกกักกันต้องต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดทุกวิถีทางไม่ว่าจะด้วยวิธีใด เพื่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไปและทนทุกข์ทรมานจากความหิวโหยน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนลืมนึกถึงจริยธรรม ด้วยเหตุนี้จึงมีการกินเนื้อมนุษย์ ลักขโมย ชิงทรัพย์ผู้ถูกกักกันด้วยกัน หรือแม้กระทั่งกระทำปิตุฆาต

การลักขโมยถือเป็นการละเมิดจริยธรรมที่รุนแรงน้อยที่สุดและเกิดขึ้นบ่อยที่สุดในค่ายกักกันและเกิดโต การถูกตัดขาดจากโลกภายนอกทำให้อาหารขาดแคลน รวมทั้งของใช้ที่จำเป็นต่อการยังชีพ ความแร้นแค้นนี้เองเป็นปัจจัยหลักที่บีบบังคับให้ผู้กักกันต้องขโมยสมบัติสาธารณะหรือของส่วนตัวของผู้ถูกกักกันด้วยตนเอง

ในฤดูหนาว น้องชายของไรวาจำเป็นต้องขโมยไม้ฟืนซึ่งกองอยู่ที่ลานเกิดโตเพื่อคลายความหนาวให้ครอบครัวเล็กๆ ของตนซึ่งประกอบด้วยพี่สาวและน้องชายเล็กๆ อีกสองคน เพราะในบ้านมีเพียงผ้าห่มไม่กี่ผืนที่จะให้ความอบอุ่น

“You know the punishment is for stealing wood. Why did you risk your life ?” I whisper hoarsely.

“I had to do it. They call it stealing. I call it helping my family survive. Every day counts. Remember, no matter what happens, you do not know anything about this wood. Promise.”

“I promise,” I say, angry and proud at the same time.

(*The Cage*, 1986 : 84)

นอกจากนี้ยังปรากฏเหตุการณ์ที่ผู้ถูกกักกันขโมยข้าวของกันเอง รวมทั้งใช้กำลังบังคับแย่งชิงของจากผู้ที่อ่อนแอกว่า ในระหว่างการเดินเท้ามรณะจากเรื่อง *All But My Life* ผู้ถูกกักกัน

ต้องคอยระวังตัวเสมอว่าอาหารที่คนได้ปันส่วนมาเพียงน้อยนิดจะสูญหาย เกอร์คาชอนขนมปังไว้ได้ศีรษะของเพื่อนที่กำลังป่วยหนักเพื่อไปทำธุระส่วนตัว แต่ปรากฏว่าเมื่อกลับมา ขนมปังก็ได้หายไปแล้ว นอกจากการขโมยขนมปังแล้ว ยังมีการขโมยรองเท้าซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเดินฝ่าหิมะ แม้รู้ว่าเจ้าของรองเท้าจะเป็นอย่างไรเมื่อไม่มีรองเท้าใส่ เพราะผู้ขโมยเองก็กำลังประสบปัญหานั้นเช่นกัน แต่เขาก็เลือกหลักการความทุกข์ทรมาณให้เจ้าของรองเท้า เหตุการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าความลำบากแค้นทำให้ผู้ถูกกักกันเห็นแก่ตัวโดยง่าย

“My shoes, my shoes !” another voice cried. “They took them from right to me !”

Many of the Hungarian girls had no shoes. To save their lives they stole shoes off the feet of those who slept. How much I learned that night.

(*All But My Life*, 1999: 183)

การใช้กำลังแย่งชิงสิ่งของของผู้ที่อ่อนแอกว่าโดยปราศจากความละอายซึ่งไม่ต่างกับโจรปล้นทรัพย์ก็มีให้เห็นบ่อยครั้ง ระหว่างการเปลี่ยนค่ายใหม่เอ็ดจากเรื่อง *Night* ต้องรอผู้คุมเรียกพร้อมผู้กักกันอื่นๆ อยู่ในปลักโคลนจนม่อหลับไป ในระหว่างนั้นคาโปได้ออกเดินสำรวจว่ามีรองเท้าใหม่ หนักที่ที่พบรองเท้าคูใหม่ คาโปจะถอดมันจากเท้าของผู้ถูกกักกันและนำมาเป็นสมบัติของตนโดยไม่รีรอ เอ็ดไซคิตีที่รองเท้าใหม่ของเขาไม่ถูกแย่งไปเพราะ โคลนจับตัวหนาทั่วรองเท้า แต่ไซคิตีมิได้เข้าข้างเอ็ดเสมอไป เขาหนีไม่พ้นสายตาที่สังเกตเห็นว่าเขามีฟันทองในปากที่รอดมาจากการยึดทรัพย์ เอ็ดจึงต้องยอมให้ทันคแพทซ์ซึ่งเป็นผู้ถูกกักกันเช่นเดียวกับเขาใช้ซ่อนเงินสนิมถอนฟันทองออกไป เพราะทนไม่ได้ที่เห็นพ่อถูกทุบตีเมื่อเขาปฏิเสธความโลภของคาโป

That evening in the lavatory, the dentist from Warsaw pulled out my crowned tooth, with aid of rusty spoon.

Franek grew kinder. Occasionally, he gave me extra soup. But that didn't last long. (*Night* , 1982: 53)

การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดมิได้ยุติอยู่ที่การลักขโมย หรือใช้กำลังเข้าแย่งชิงสมบัติของผู้อื่น แต่ยังผลักดันให้ผู้ถูกกักกันสูญเสียจริยธรรมขั้นรุนแรงถึงขนาดสังหารบิดาของตนเพียงเพื่อเศษขนมปังที่ชาวเยอรมันโยนเข้ามาในรถผู้ขนส่งผู้ถูกกักกันเพื่อดูพวกเขาแย่งชิงอาหารนั้น เป็นเรื่องที่น่าเศร้าและเหลือเชื่อที่เศษขนมปังจะเป็นชนวนให้เกิดหตุสลดใจในครั้งนี้

A shadow had just loomed up near him. The shadow threw itself upon him. Felled to the ground, stunned with blows, the old man cried :

“Meir. Meir, my boy ! Don’t you recognize me ? I’m your father ... you’re hurting me ... you’re killing your father ! I’ve got some bread ... for you too ... for you too ...”

He collapsed. His fist was still clenched around a small piece. He tried to carry it to his mouth. But the other one threw himself upon him and snatch it. The old man again whispered something, let out a rattle, and died amid the general indifference. His son search him, and took the bread, and again to devour it. He was not able to get very far. (96)

โศกนาฏกรรมดังกล่าวจบลงด้วยความตายของทั้งสองพ่อลูก หลังจากชายชราผู้พ่อสิ้นใจตายไปแล้ว ผู้ถูกกักกันอื่นก็เข้ามาแย่งขนมปังจากลูกชายและฆ่าเขาตายในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเอง การฆ่าผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองอยู่รอดกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดกับผู้กระทำบาปนี้ เป็นเพราะสถานการณ์ต่างๆ รอบตัวบีบบังคับ โดยเฉพาะความหิว ความหิวได้ทำลายความเห็นมนุษย์ของชายผู้นั้นจนไม่เหลือ หลักจริยธรรมได้ถูกแทนที่ด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอดและความเห็นแก่ตัวที่เกิดขึ้นอย่างน่าเห็นใจ

การต่อสู้เพื่อตนเองจนลืมสายสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกนั้นมิได้เกิดกับพ่อลูกคู่นี้เท่านั้น แต่ยังเกิดกับเอลิตัวละครเอกด้วย เมื่อมาถึงค่ายกักกันเอาช์วิทซ์ เอลิสัญญากับตัวเองไว้ว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขาจะไม่ยอมทิ้งพ่อเด็ดขาด เอลิกล้าสัญญาเช่นนั้นเพราะยังมีได้ประสพกับความลำบากที่แท้จริงภายในค่ายกักกัน เมื่อวันเวลาผ่านไป เขาเริ่มเรียนรู้ชีวิตในค่ายที่ต้องอยู่อย่างเร็นแค้นและอดคัดไปเสียทุกอย่าง ผู้ถูกกักกันด้วยกันสอนเอลิว่าไม่มีภราดรภาพ มิตรภาพ หรือความสัมพันธ์ทางสายโลหิตใดๆ ในค่ายกักกัน ทุกคนต้องเห็นแก่ตัวเองและต่อสู้เพื่อตัวเองเป็นสำคัญ เนื่องจากการช่วยคนอื่นถือเป็นการฆ่าตัวตายทางอ้อม ซึ่งในใจลึกๆเอลิกก็เห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว

“Don’t forget that you’re in a concentration camp. Here, every man has to fight for himself and not think of anyone else. Even of his father. Here there are no fathers, no brothers, no friends. Everyone lives and dies for himself alone. I’ll give you a sound piece of advice - don’t give your ration of bread and soup for your old father. There’s nothing you can do for him. And you’re killing yourself. Instead you ought to be having his ration. I listen to him without interrupting. He was right, I was thought in the most secret region of my heart, but I dared not to admit it. It’s too late to save your old father, I said to myself. You ought to have two ration of bread two ration of soup...” (105)

สิ่งต่างๆเหล่านี้ได้หล่อหลอมทำให้เอลิเริ่มเปลี่ยนความคิดโดยลิ้มความกตัญญูคุณความดีและหันมาให้ความสนใจกับการรอดชีวิตของตัวเองเพียงอย่างเดียวในเวลาไม่นาน โชคดีที่ความคิดดังกล่าวเกิดขึ้นกับเอลิเป็นเวลาสั้นๆ ต่อมา เขารู้สึกผิดและหันมาเอาใจใส่พ่อเหมือนเดิม

การกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมและขัดต่อความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งได้นำความรู้สึกทุกอย่างรวมทั้งหลักจริยธรรมประจำใจที่พึงมีการคิดร่นต่อสู้เพื่อลดความทรมานและต่ออายุตนเองของผู้ถูกกักกันและธรรมชาติของมนุษย์ที่มักเห็นความสำคัญของตนเองก่อนผู้อื่น ได้นำพวกเขาไปสู่จิตใจที่มีขอบเขตขนาดสามัญสำนึกเรื่องถูกผิดชั่วดี ดังนั้น สภาพจิตใจที่น่าจะมาจากสภาพแวดล้อมภายนอกที่ดี เอื้ออำนวยให้เกิดมโนธรรม หรืออีกนัยหนึ่งคือสิ่งแวดล้อมภายนอกมีอิทธิพลต่อจิตใจมนุษย์ดังคำกล่าวของคาร์ล มาร์กซ เจ้าของลัทธิมาร์กซ์ที่ว่าวัตถุเป็นตัวกำหนดความคิดของมนุษย์ “Material bestimmt Bewusstsein” (พรสวรรค์ วัฒนางกูร, ปาฐกถา, 19 มิถุนายน 2540)

3.2.4 การปรากฏครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รัก

การล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวได้ทำลายสถาบันที่เป็นหน่วยย่อยและมีความสำคัญมากที่สุด สถาบันหนึ่งนั่นก็คือ สถาบันครอบครัว เพราะเมื่อถูกเกณฑ์เข้าค่ายกักกัน ผู้ถูกกักกันจะถูกคัดแยกตามเพศและอายุ ครอบครัวจึงมีอันต้องแตกสลาย เกอร์ดา ไคลน์จากเรื่อง *All But My Life* พลัดพรากจากพ่อ แม่และพี่ชาย ไรวา มินสกาจากเรื่อง *The Cage* สูญเสียแม่และน้องชาย เอลลีจากเรื่อง *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* สูญเสียพ่อแลพลัดพรากกับพี่ชาย นายแพทย์แฟรงค์คล์จากเรื่อง *Man's Search for Meaning* พลัดพรากจากภรรยา โจเซฟ เบาจากเรื่อง *Dear God, Have You Ever Gone Hungry ?* พลัดพรากจากพ่อ แม่และน้องชาย เอลี วีเซลจากเรื่อง *Night* พลัดพรากจากแม่และน้องสาว โรซา ลูบลินจากเรื่อง *The Shawl* สูญเสียลูกสาว กุยโดจากเรื่อง *Life Is Beautiful* พลัดพรากจากภรรยา สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้คือภาวนาให้คนที่ตนรักยังมีชีวิตอยู่ เกอร์ดาารู้สึกหวาดวิตกทุกครั้งที่ต้องเดินผ่านกองเสื้อผ้ากองใหญ่ของผู้เสียชีวิต เนื่องจากเกรงว่าสักวันหนึ่งจะพบเสื้อผ้าของพ่อ แม่ หรือพี่ชายในกองผ้า ส่วนคอร่า ภรรยาของกุได้ก็ภาวนาขออย่าเจอเสื้อผ้าของสามีและลูกในกองผ้าที่เธอได้รับมอบหมายให้คัดแยก ในใจของพวกเขาต่างโหยหาการกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รักอีกครั้งหนึ่ง ดังที่เกอร์ดากล่าวไว้ว่าคนรู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งที่ได้ยินคนอื่นเรียกคำว่า “พ่อ” เพราะเธอไม่มีโอกาสได้เรียกคำนี้มานาน

I felt a quick a quick, stabbing pain. How many years was it since I had said those magic words, since I heard anyone say “Papa” ? (*All But My Life*, 1999: 167)

การสูญเสียคนที่รักอาจนำไปสู่หายนะของตัวละคร เนื่องจากตัวละครเห็นว่าคนไม่เหลือสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจ ชีวิตไร้จุดหมายอีกต่อไป เช่น โรซา ลูบลิน ที่สูญเสียลูกสาวเพียงคนเดียว นอกจากการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักซึ่งเป็นเครือญาติ สามิและภรรยาแล้ว ความโหดร้ายในค่ายกักกันยังทำให้เกิดการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจที่สำคัญที่สุดคือ พระเจ้า

ในเรื่อง *Night* หัวหน้าคาโปเชื้อสายคัทซ์ที่ค่ายกักกันบูนา(Buna) ได้ลักลอบขโมยอาหารในคลังแสงและถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าอาจคิดก่อความไม่สงบ คิดปลุกระดมให้ผู้ถูกกักกันจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับเจ้าหน้าที่โดยมีลูกน้องสมรู้ร่วมคิดอีก 3 คน 1 ใน 3 นั้นเป็นเด็กชายที่มีมันช์ดาโศกและดวงหน้าราวกับเจ้าชายน้อยๆ เอลียังคงจำมันช์ดาโศกคนนั้นได้อย่างชัดเจน หัวหน้าคาโปถูกรมานอยู่หลายสัปดาห์ก่อนถูกส่งไปยังค่ายกักกันที่เอาชวิทซ์และไม่มีใครได้ข่าวคราวของเขาอีกเลย ส่วนผู้สมรู้ร่วมคิดอีก 3 คนถูกตัดสินแขวนคอที่ลานเข้าแถว เจ้าหน้าที่หน่วยเอสเอสพร้อมปืนกลในมือเป็นผู้ควบคุมการแขวนคอแทนคาโปค่าย (Lagerkapo) ซึ่งปฏิเสธการทำหน้าที่ในครั้งนี้ ทุกสายตาล้วนจับจ้องอยู่ที่เด็กชายเคราะห์ร้ายซึ่งใบหน้าซีดเผือดจนแทบไม่มีสีเลือด เด็กชายอยู่ในอาการสงบนิ่งแม้ริมฝีปากแน่น ทั้งสามถูกจับยื่นบนเก้าอี้มีเชือกผูกข้อมือคล้องอยู่ที่คอ

“Long live liberty !” cried the two adults.

But the child was silent.

“Where is God ? Where is He ?” someone behind me asked.

At a sign from the head of camp, the three chairs tipped over.

Total silence from the head of camp. On the horizon, the sun was setting.

“Bare your heads !” yelled the head of the camp. His voice was raucous. We were weeping.

“Cover your heads !”

For more than half an hour he stayed there, struggling between life and death, dying in slow agony under our eyes. And we had looked him full in the face.

He as still alive when we pass the front of him. His tongue was still red, (...)

Behind me I heard the same man asking :

“ Where is God now ?”

And I heard a voice within me answer him:

“Where is He ? Here He is – He is hanging here on his gallows...”

That night the soup tasted of corpses. (*Night*, 1982: 61-62)

การแขวนคอหมูในครั้งนี้มีได้เพียงปลัดชีวิตผู้ถูกกักกัน 3 คนเท่านั้น แต่ยังได้ฆ่าพระเจ้าที่มีอยู่ในจิตใจของเอลิไปด้วย เอลิรู้สึกหดหู่และฝังใจจนคิดว่าซูปที่ตนเองกินมีกลิ่นศพติดมา และที่สำคัญเขาได้หมดความศรัทธาต่อพระเจ้าและรู้สึกว่าพระเจ้าได้ถูกแขวนคอตามไปด้วยเสียแล้ว ภาพการฆาตกรรมในครั้งนี้เป็นภาพซึ่งทุกคนที่เป็นพยานในเหตุการณ์ล้วนสะเทือนใจที่เด็กชายตัวน้อยต้องถูกแขวนคอ แต่พฤติกรรมการตอบสนองต่อเหตุการณ์ดังกล่าวของพวกเขาคือความเงิบและร้องไห้ รวากับยอมแพ้ให้กับความโหดร้ายของโชคชะตาและยอมให้ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามระบบของค่ายกักกัน

พระเจ้าและความเชื่อทางศาสนาได้หมดไปเมื่อตัวละครได้ประสบเคราะห์กรรมและสถานการณ์ที่ไร้ความปรานีอย่างถึงที่สุด ทั้งๆ ที่เดิมทีนั้น เอลิมาจากครอบครัวที่เคร่งศาสนาและศรัทธาในพระเจ้า เห็นได้จากน้ำเสียงในตอนต้นซึ่งเอลิกล่าวขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลายไปในทางที่ดี เมื่อเจ้าหน้าที่ค่ายแจ้งว่าคนหนุ่มสาวมีหน้าที่ทำงานในโรงงาน ส่วนเด็กและคนชราหรือทำงานไม่ได้จะได้นั่งเล่นในทุ่งกว้าง

The barometer of confidence soured. Here was a sudden release from the terrors of the previous nights. We gave thanks to God. (24)

แต่หลังจากเหตุการณ์ประหารเด็กชายที่ถูกพิพากษาให้แขวนคอเพราะอยู่ในเหตุการณ์ขโมยของในค่ายทำให้เอลิและเพื่อนผู้ถูกกักกันด้วยกันเกิดคำถามว่าพระเจ้าอยู่ที่ไหน และหากมีพระเจ้าอยู่จริง เหตุใดจึงปล่อยให้เหตุการณ์อันน่าสลดและไร้มนุษยธรรมเช่นนี้เกิดขึ้น นับตั้งแต่นั้นมา เอลิเลิกประกอบพิธีกรรมทางศาสนาทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการสวดมนต์ ภาวนาหรือถือศีลอด

3.2.5 การทำลายจิตวิญญาณ

ตัวละครทุกตัวได้รับผลกระทบด้านจิตใจจากเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทั้งหมดผ่านความเศร้า การสูญเสียและความหดหู่มาจนบอบช้ำ พวกเขาผ่านความสูญเสียทุกสิ่งที่มีมนุษย์จะสูญเสียได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ว่าจะเป็นสถานภาพแห่งความเป็นมนุษย์ ทรัพย์สิน บุคคลอันเป็นที่รัก เสื้อผ้า ชื่อหรือแม้กระทั่งเส้นผม ทั้งยังพบเห็นกับความตายที่อยู่ใกล้ตัวเสียจนชีวิตกับความตายแทบเป็นสิ่งเดียวกัน ความแตกต่างระหว่างตัวละครอยู่ที่ความสามารถปรับตัวให้กลับ

คืนสภาพปกติ ตัวละครบางตัวไม่สามารถรับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ทำให้สภาพจิตใจย่ำแย่จนถึงขั้นขาดกำลังใจที่จะอยู่ต่อไป ตัวละครในกลุ่มนี้จะมีลักษณะตายทั้งเป็น (death in life) หมายถึง แม้ยังมีชีวิตอยู่แต่ก็เหมือนตายไปแล้ว เช่น โรซา ลูกบินจากเรื่อง *The Shawl* ที่ขังตัวเองอยู่ในโลกของอดีตจนไม่มีปัจจุบันและอนาคตดีกว่าก่อนชีวิต หรือพ่อของเอลีจากเรื่อง *Night*

พ่อของเอลีหมดความปรารถนาที่จะอยู่ต่อไปและได้เลือกที่จะจบชีวิตท่ามกลางหิมะที่ขาวโพลนและเย็นเฉียบเช่นเดียวกับผู้ถูกกักกันอื่นอีกมากมาย เพราะวิธีดังกล่าวเป็นการตายที่ไม่รุนแรงเพียงแค่หลับสนิทในกองหิมะก็จะต้องตื่นขึ้นอีก

“Leave me to rest here ... Just for a bit , I'm so tired ... at the end of my strength.”

“Father , I said . You can't stay here.”

I showed him the corpses around him ; they too wanted to have a rest here.

“ I can see them , son. I can see them alright. Let them sleep. It's so long since they closed their eyes ... They are exhausted ... exhausted ...”

His voice was tender.

I yelled against the wind :

“They will never wake again ! Never ! Don't you understand ?”

For a long time the argument went on. I felt that I was not arguing with him, but with the death itself, with the death that he had been already chosen. (*Night* , 1982: 100)

เอริกาเพื่อนสาวของเกอร์ดาจากเรื่อง *All But My Life* ได้สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักเกือบทั้งหมดจากการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว เหลือเพียงบิดาเพียงคนเดียว แต่เธอกลับเขียนจดหมายมาเล่าให้เกอร์ดาฟังว่าหากทหารเยอรมันสังหารบิดาอันเป็นเพียงญาติคนเดียวที่เหลือ เธอก็จะไม่เสียใจ เพราะหัวใจของเธอได้แตกสลายตายด้านไปแล้วจนไม่มีความรู้สึกใดๆ หลงเหลืออีกแม้กระทั่งความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่

Only my heart died. Do you know what? If they would come tomorrow and kill my father I would not care. I would not cry. I would be glad for him. I wish

they would kill me. From now on I will walk wherever it is not permitted. I want them to catch me. I want them to kill me because I don't care.

(*All But My Life*, 1999: 69-70)

ความสะเทือนใจที่ได้เห็นเหตุการณ์ฆ่าหมู่ซึ่งไร้ความปรานีและการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอย่างสุดซึ้งถึงสองคนในเวลาเดียวกันทำให้ตัวละครหมกมุ่นกับใจที่จะมีชีวิตอยู่และเดินเฉียดทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เพราะตัวละครได้เปลี่ยนแปลงกลายเป็นมนุษย์ที่ไร้จิตวิญญาณไปเสียแล้ว นายแพทย์แฟรงค์ได้แบ่งการสูญเสียทางจิตใจของผู้ถูกกักกันในค่ายไว้ 2 ชั้นคือ ตกใจและหวาดผวากับเหตุการณ์ที่ได้ประสบและรู้สึกเฉยเมยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป (*Man's Search for Meaning*, 1970: 18) หรือไม่ก็อาจถึงขั้นเสียสติหากไม่เข้มแข็งพอ

ในเรื่อง *The Cage* ผู้ถูกกักกักกันคนหนึ่งพร้อมด้วยน้องสาวขโมยเปลือยมันฝรั่งจากถังขยะเพราะความหิว จึงถูกลงโทษด้วยการใช้แส้เขี่ย 20 ครั้ง เธอพยายามขอร้องให้ผู้คุมเห็นใจและหยุดเขี่ยน้องสาวของตน แต่ผู้คุมกลับเสนอให้เธอเป็นคนทำหน้าที่แทน และน้องสาวของเธอก็ขอร้องให้เธอเป็นคนเขี่ยแทน เนื่องจากรู้สึกดีกว่าที่จะถูกพี่สาวเขี่ย เหตุการณ์ดังกล่าวถึงกับทำให้ผู้เป็นพี่เสียสติ

Faige raises the whip again and cries out, laughing hysterically, "Mama ! Can you see me, Mama ? Can you hear me, Mama ? I did not let them hurt Chanele. I love my sister. I did not hurt her. See her dance. Here her laugh. Come, Mama, take my hand. Take Chanele's hand. Let's dance. Let's sing."

(...)

We stand frozen in horror. "She's crazy," the commandant says with disgust.

"She's lost her mind. Take them away !" (*The Cage*, 1986: 190-191)

ไม่เพียงหญิงสาวผู้นำสงสารคนนี้เท่านั้นที่ถึงกับเสียสติเพราะถูกบีบบังคับจนไม่สามารถรับสภาพได้ มาตามเช็ดเตอร์เพื่อนบ้านของเอลีก็เป็นอีกคนที่เสียสติในรถไฟระหว่างเข้าค่ายกักกัน เพราะความโหดร้ายของทหารและสภาพที่แออัดในรถไฟ เธอเฝ้าคร่ำครวญถึงการสูญเสียลูกชายคนโต คนกลางรวมทั้งสามี และพร่ำถามตัวเองว่าทำไมจึงต้องมาอยู่ในสภาพเช่นนี้ การคร่ำครวญของหญิงผู้นี้รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการกรีดร้องเตือนชาวอิวทั้งหมดถึงชะตากรรมที่รออยู่ข้างหน้าในค่ายกักกันซึ่งไม่ต่างไปจากการตกนรก

"She continued to scream, breathless, her voice broken by sobs. "Jews, listen to me ! I can see a fire ! There are huge flames! It is a furnace !" (*Night*, 1982: 23)

คำพูดของมาดามเช็คเตอร์ในขณะนั้นเป็นเพียงเรื่องเหลวไหลที่หญิงวิปลาสคนหนึ่งพูดออกมาด้วยความเพ้อเจ้อ แต่เมื่อมาถึงค่ายกักกันคำพูดของมาดามเช็คเตอร์ได้กลายเป็นเรื่องจริงที่ยากจะเชื่อและรับได้ เอลีต้องตะลึงกับประสบการณ์ความโหดร้ายครั้งแรกที่ไม่อาจลืมได้นั้นก็คือ การโยนทารกชาวยิวเข้ากองไฟและภาพปล่องไฟซึ่งเป็นเดาเดาศพชาวยิว

ความพยายามของเจ้าหน้าที่ซึ่งทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวละครบอบข้ำทางจิตใจนั้นอาจเพื่อให้ถึงเลวว่าตนมีค่าพอที่จะอยู่ต่อไปหรือไม่ จนเกิดการต่อสู้ภายในจิตใจตัวละคร หากตัวละครคิดว่าตนไม่มีค่าพอ ก็จะมีผลก้ำลึงใจต่อสู้และยอมพ่ายแพ้ต่อชะตาชีวิต มีจุดจบที่น่าสังเวช ซึ่งเป็นผลดีต่อการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว

3.2.6 การยึดวัตถุที่มีคุณค่าทางจิตใจ

เมื่อถูกเกณฑ์เข้าค่ายกักกัน ทุกคนถือเป็นนักโทษที่มีสิทธิต่ำกว่านักโทษทั่วไปคือ ต้องมอบของมีค่าทุกชิ้นให้เป็นของรัฐ ไม่มีสิทธิครอบครองเป็นเจ้าของสิ่งใดแม้แต่ชีวิตของตนเอง พวกเขาจะถูกตรวจสอบโดยละเอียดว่าไม่มีของมีค่าชิ้นใดหลงเหลือติดตัว การเปลือยอกเขตรวร่างกายและการโกนผมนอกจากจะให้ประโยชน์แก่รัฐบาลเยอรมันตามที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 2 ยังเป็นการป้องกันการซุกซ่อนของมีค่าที่ดีที่สุดอีกด้วย หลังจากผ่านกระบวนการตรวจสอบอย่างละเอียดตามระเบียบการค่ายแล้ว ผู้ถูกกักกันจะได้รับสิ่งของที่รัฐจัดหาให้ ได้แก่ เครื่องแบบลายทางขาวฟ้าหนึ่งชุด ช้อน ชามอ่างและถ้วยอย่างละหนึ่งชิ้น (Feldman, 1974: 94) ซึ่งรัฐเห็นว่าเพียงพอแล้วสำหรับการมีชีวิตในค่ายกักกัน

I went to hospital block .There were about twenty prisoners waiting in the queue in front of the door . It did not take long to discover why we have been summoned : it was for the extraction of our golden teeth. (Night, 1982: 49)

ในเรื่อง *The Cage* หลังจากเข้ายึดครองประเทศโปแลนด์ ทหารชาวเยอรมันบุกเข้าบ้านเรือนชาวยิวและประกาศให้ย้ายออกจากบ้านภายในห้านาที ทั้งยังทุบตีและสังหารชาวยิวตามอำเภอใจไม่เว้นแม้กระทั่งเด็ก สตรีหรือคนชรา ข้าร้ายชาวโปแลนด์อ้างตนว่ามีเชื้อสายเยอรมันก็ออกไปสันตะคมชาวยิว เรียกกลุ่มชาวเยอรมันที่กระทำการคังกล่าวนี้ว่า Volkdeutsch ซึ่งแปลความหมายตามศัพท์ว่า พลเมืองเยอรมัน นางกรูเบอร์ ออกลาและเฮรีเพื่อนบ้านที่ครอบครัว

ของ โรวาเคยให้ความช่วยเหลือเพื่อนบ้านโดยตลอดได้เข้าร่วมกลุ่มดังกล่าวและเข้าปล้นบ้านของ โรวาโดยที่ไม่มีใครคาดถึง

Later his family stands calmly by, watching *Volkdeutsche* rob our home. Our tile oven to heat the house, attracts Mr. Bruwn, the farmer who has delivered potatoes to us for many years.

“Mr. Brown.” Mama pleads with him with tears in her eyes. “Mr. Brown, it is Winter. It is bitter cold. My children will freeze. Please don’t take the oven now. I will give you as soon as it gets a little bit warmer. But not now, please. We have nothing else to keep the house warm.” She stands between him and the oven, begging for her children’s sake.

He pushes her roughly aside, puts rope around the oven, ties the rope around himself, and carries the oven to his wagon without saying a word.

“Mrs. Gruber !” Mama calls desperately. “Please stop him ! Tears pour from her eyes now.”

“You are my friend. He’ll listen to you! Don’t let my children freeze!” She turns to Oglä. “Please, Oglä, have pity, help me!”

“Don’t worry Nacha,” Oglä says calmly. “You will not be here much longer. You will all be gone soon.” (*The Cage*, 1986: 14 -15)

คำขอร้องของแม่ไม่เป็นผลเพื่อนบ้านยังคงเดินหน้าค้นหาและเลือกหยิบฉวยสิ่งที่ตนเองต้องการออกจากบ้านของโรวาขึ้นแล้วขึ้นเล่า แม่ไม่สามารถสะกดกลิ่นอารมณ์ให้นิ่งเฉยกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป จึงตะโกนสาปแช่งกลุ่มคนดังกล่าวว่าจะต้องชดใช้สำหรับสิ่งที่ได้กระทำลงไป

ครอบครัวของโรวามีได้สูญเสียเพียงทรัพย์สินอันได้แก่เตาผิง เสื้อผ้า และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ จากเหตุการณ์นี้เท่านั้น แต่ความสัมพันธ์อันยาวนานระหว่างครอบครัวของเธอกับชาวเยอรมันก็มีอันต้องมาจบลงด้วย เพื่อนบ้านชาวเยอรมันต่างลืมมิตรภาพในอดีต เนื่องจากความโลภได้เข้าครอบงำทำให้เฉยเมยต่อหลักมนุษยธรรมและความเดือดร้อนของผู้อื่น จนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเพียงอย่างเดียว ความคิดเช่นนี้เป็นอันตรายเหมือนน้ำมันที่ราดลงบนกองไฟคือยิ่งทำให้เหตุการณ์ต่อต้านชาวยิวยิ่งรุนแรงขึ้น เป็นการสนับสนุนแนวคิดต่อต้านชาวยิวซึ่งสนับสนุนการเอารัดเอาเปรียบชาวยิวและทำให้ชาวยิวอยู่ในภาวะลำบากยิ่งขึ้น เพราะนอกจากจะโดนการกดขี่อย่างหนักจากทางการแล้ว ชาวเยอรมันเองก็ยังเข้ามามีส่วนเป็นเครื่องมือของรัฐในการฆ่าเพิ่มเติมชาวยิวอีก

ชาวยิวในเก็ตโตถูกจำกัดเสรีภาพในการครอบครอง มีสิ่งต้องห้ามมากมายที่รัฐไม่ยอมให้ชาวยิวเป็นเจ้าของ อาทิ สัตว์เลี้ยง ต้นไม้ ยวดยานพาหนะทุกชนิด ของมีค่าไม่ว่าจะเป็นอัญมณีหรือทองคำตลอดจนเครื่องมือสื่อสารทุกประเภท รวมทั้งวิทยุอันเป็นจุดเริ่มต้นของนวนิยายเรื่อง *Jacob the Liar*

Countless other things are prohibited too, of course - rings and other valuable objects, keeping pets, being out on the street after eight at night-there's no sense in listing them all...I think only of this tree, and my eyes get that rapturous look. I can see their point of view, I mean, theoretically I can understand it : You are Jews, you are less than dirt, why do you need rings, why do you have to hand about the street after eight P.M. ?... : still, I can see the logic of it But why do they forbid us to have tree ? (*Jacob the Liar*, 1996 : 2)

1 ซึ่งทำหน้าที่ผู้เล่าเรื่องใช้น้ำเสียงเย้ยหยันอธิบายสาเหตุที่ทำให้ชาวยิวไม่มีสิทธิครอบครองสิ่งใด เพราะในสายตาชาวเยอรมันแล้ว ชาวยิวนั้นไร้ค่าเสียยิ่งกว่าฝุ่นละออง จึงไม่จำเป็นต้องมีสมบัติใดครอบครอง แต่เขาไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าทำไมจึงห้ามไม่ให้มีต้นไม้ใหญ่ในเก็ตโต

เอลลีจากเรื่อง *I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust* ถูกยึดจักรยานซึ่งพ่อให้เป็นของขวัญวันเกิดของเธอ เอลลิตั้งตาคอยดูไบไม่ผลิเพื่อจะได้นำจักรยานคันสวยของเธอออกไปลองขี่ แต่แล้วความฝันของเธอก็พินาศลง เมื่อรัฐประกาศให้ชาวยิวมอบยานพาหนะทุกชนิดให้แก่รัฐ

We are ordered to deliver all our valuables-jewelry, radios and vehicles. I have to part with my new Schwinn bicycle. My bike is my real possession. It had been a birthday present from my parents. For years I had hoped to prayed for a bike, and my new Schwinn is more wonderful than anything I had imagined. More grand.

(*I Have Lived a Thousand Years Growing up in the Holocaust*, 1999: 23)

เอลลียืนยันอย่างหนักแน่นว่าจะไม่ยอมให้ใครเอาจักรยานของเธอไป แม้ว่าพ่อจะปลอบใจว่าจะซื้อคันใหม่ให้หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์ต่างๆ ไปแล้ว แต่สำหรับเอลลีแล้ว จักรยานแสนรักของเธอมีอยู่เพียงคันเดียวและไม่คันไหนจะแทนที่ได้ ในที่สุดเอลลิจึงจำต้องมอบจักรยานให้เจ้าหน้าที่

On Monday morning, as I walk, tall and erect, with my Swinn, between my father and brother, each pushing his own bicycle, I feel no more rage or panic. Only pain, and humiliation. But when we see my bright shiny bike lined up against the wall among the many battered, lackluster old bicycles, I feel ground slip under me. (25)

ในมุมมองของตัวละครส่วนใหญ่ การสูญเสียทรัพย์สินนี้มิได้จบลงเพียงแค่ความรู้สึกสูญเสียวัตถุเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวดที่ได้รับจากความอยุติธรรมเมื่อทรัพย์สินที่ตนใช้ความพยายามขวนขวายหามาโดยชอบธรรมนั้นปล้นอันตรธานไปภายในเวลาอันรวดเร็ว การยึดทรัพย์สินชาวยิวนี้ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจแก่รัฐบาลเยอรมันอย่างมหาศาล แต่การกระทำดังกล่าวไม่ต่างกับการปล้นชาวยิวโดยรัฐบาลอย่างถูกต้องตามกฎหมายก็ว่าได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่าจุดประสงค์ในการทรมานชาวยิวนั้นเป็นไปตามแบบแผนและขั้นตอนที่เดียวกัน โดยเริ่มจากการลดทอนคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ของผู้ถูกกักกัน ขั้นแรกผู้ถูกกักกันจะถูกทำลายความเป็นปัจเจกบุคคล ทุกคนกลายเป็นศพเดินได้ในซุคนักโทษพร้อมสมบัติประจำกายไม่กี่ชิ้นตามที่ทางค่ายจัดหาให้ เพื่อให้ดูด้อยค่ากว่ามนุษย์ทั่วไปในสายตาผู้คุม ขั้นตอนที่มาคือการทำร้ายร่างกายและจิตใจชาวยิวด้วยวิธีป่าเถื่อนต่างๆ วิธีการที่ถือเป็นมาตรการสากลของค่ายกักกันคือ การอดอาหาร ทำงานอย่างหนักติดต่อกันโดยแทบไม่ได้พักผ่อน จัดหาเสื้อผ้าและที่พักที่ไม่เพียงพอ ไม่ให้การรักษาพยาบาลที่เหมาะสมเมื่อเจ็บป่วย และใช้ความรุนแรงในการปกครอง การกระทำที่โหดร้ายดังกล่าวนี้เกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์หลักคือ ทำลายความเป็นมนุษย์ทั้งทางกายและทางใจ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับชาวยิวแสดงให้เห็นว่าชาวเยอรมันมิได้ยอมรับชาวยิวในฐานะมนุษย์เช่นเดียวกับคนอื่นอีกต่อไป เมื่อตัวละครมองเห็นภาพตัวเอง สิ่งที่น่าประหลาดต่อสายตาพวกเขาไม่ต่างกับซากมนุษย์

we looked like skeleton disguised with skin and rags, we could watch our bodies beginning to devour themselves...This body here, my body, is really a corpse already. (*Man's Search for Meaning*, 1970: 29)

เมื่อมองเข้าไปในจิตใจของพวกเขา ความป่าเถื่อนได้เข้ามามีอำนาจเหนือจริยธรรมอันดีที่ถูกกลืนเลือนไปเพราะสภาพความลำเค็ญอย่างถึงที่สุดในการกักกัน

Here, every man has to fight for himself and not think of anyone else.

(*Night*, 1982: 122)

ความเสื่อมเหล่านี้ล้วนนำไปสู่การหมดแรงจูงใจที่สำคัญอย่างยิ่งในการมีชีวิตต่อไปนั่นคือ
ความหวัง เนื่องจากความเสื่อมทั้งทางร่างกายและจิตใจนี้ทำลายความภาคภูมิใจ อันนำมาซึ่ง
ความรู้สึกว่าตนเองหมดคุณค่า เป็นเหตุให้หมดความหวัง เมื่อไร้ความหวัง ความตายก็จะเข้า
มาแทนที่ตามที่รัฐบาลเยอรมันต้องการ